Ч. 120 (14.663). Львів, четвер 3. червня 1937 Opłata pocztowa uiszczona gotówką Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ.

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 229-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
„ Банку Чеських Леґіон. Праґа „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 „
Піврічно . . . . . 30.00 „
Річно . . . . . . 60.00 „
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

Українські націоналісти в КП(б)У.

Підчас нарад 13. зізду КП(б)У ґенеральний секретар партії Косіор обговорив у довгій промові внутрішню крізу КП(б)У, до якої дістались українські націоналісти і прихильники Постишева. Також в господарських орґанізаціях чимало націоналістичних елементів. Найсильніші опозиційні огнища витворились у Києві, Одесі і Харкові, а перш за все у Донбасі.

Дальше говорив Косіор про агресивні пляни Німеччини й Польщі супроти УССР.

Перед зірванням взаємин між Берліном і Ватиканом.

УЛЬТИМАТИВНА НОТА НІМЕЦЬКОГО УРЯДУ.

Німецький амбасадор при Ватикані зложив кардиналові Пачеллі нову ноту, в якій Берлін висловлює здивування, що Ватикан не дав належної відповіди на попередній демарш Німеччини у справі протинімецької заяви архиепископа з Шікаґо, кардинала Мендлейна. Нота кінчиться заявою, що відповідальність за дальший розвиток подій спадає автоматично на Апостольську Столицю. Райтер довідується з німецьких дипльоматичних кол, що нота Німеччини до Ватикану є в дійсності ультиматом і що можна передбачувати зірвання дипльоматичних відносин між Берліном і Ватиканом, якщо Апостольська Столиця не дасть кардиналові Мендлейнові нагани. Появилася вістка, немов би Ватикан відкликав свого нунція з Берліна, але вірodостойні кола її заперечили.

Португалія хоче заборонити контролю на своїй території.

Комунікат португальського міністерства закордонних справ повідомляє, що португальський уряд передав через свого амбасадора британському урядові ноту такого змісту:

Італія та Німеччина повідомила комітет неінтервенції, що з огляду на бомбардування їхніх кораблів вони стримуються від контролі еспанських берегів і взагалі співпраці з льондонським комітетом неінтервенції, доки вони не дістануть ґарантії, що такі випадки не повторяться. **Це припинення контролі над великою частиною еспанських побереж захитує в хосен одної з воюючих сторін рівновагу, яку намагалась витворити система контролі, зокрема якщо комітет неінтервенції не зуміє в найближчому часі дати ґарантій, що уможливили би Німеччині й Італії дальшу участь у контролі.** Тому португальський уряд протестує проти нападів на кораблі, що беруть участь у контролі і

застерігає собі право змінити відношення до делеґатів, які контролюють кораблі, що причалюють до португальських пристаней та до полекш признаних представникам британської амбасади в Ліссабоні, що мають наглядати над пошануванням постанов про неінтервенцію на португальсько-еспанському кордоні.

Португальський представник має залишитися в комітеті неінтервенції, доки ліссабонський уряд не переконається, що задовільна розвязка неможлива.

Німецькі домагання.

ЯК ЗАБЕЗПЕЧИТИ КОНТРОЛЮЮЧІ КОРАБЛІ ПЕРЕД НАПАДАМИ.

Німецький амбасадор у Льондоні Рібентроп відбув з мін. Іденом розмову, в якій висунув в імени свого уряду дві пропозиції:

1) Щоб утворити в еспанських пристанях точно означені смуги безпеки, де кораблі, що беруть участь у морській контролі, могли би причалювати, відпочивати та заосмотрюватись у воду, паливо і харчі;

2) Щоби на випадок нападу котроїнебудь з еспанських воюючих сторін на фльоту одної з держав, що беруть участь у контролі всі 4 контролюючі держави збірною акцією відбили атаку та перевели карні санкції.

ТРУДНОЩІ.

У Льондоні признають, що німецькі домагання оправдані, але звертають увагу на трудноші при здійсненню збірної акції 4-ох великодержав, якщо би еспанські літаки нарушили смугу безпеки в одній з еспанських пристаней. Справа в цьому, що цю акцію треба би перевести на еспанських територіяльних водах, а **це нарушувало би засади пошани територіяльних вод.**

ІНШИЙ ПРОЄКТ.

З огляду на те висувають інший проєкт: щоби контролюючі кораблі взагалі оминали еспанські територіяльні води і причалювали лише до пристаней постоpонніх держав

БОРОТЬБА ЗА ДВА СЛОВА.

(З ПРИВОДУ ЗАКОНОПРОЄКТУ ПРО „ФОНД НАРОДОВОЇ КУЛЬТУРИ".)

Варшава, 1. VI. 1937.

Сьогоднішне засідання освітньої комісії сойму мало дві справи на свому денному порядку: 1) зміни, що їх впровадив сенат 28. травня ц. р. до ухваленого соймом 20. березня ц. р. проєкту закону про „Фонд Народової Культури Йосифа Пілсудського"; 2) новелізацію закону про високе шкільництво з 15. березня 1933. р. Другої справи, яка незвичайно хвилює польське громадянство та є віддзеркаленням його настроїв — не покінчено, першу покінчено. До університетської дискусії може ще повернемось. Сьогодні займемося справою закону про „Фонд Народової Культури".

Пригадаємо коротко історію „Фонду". Ще 1928. р. повстав він за підтримкою марш. Й. Пілсудського при Президії Ради Міністрів. Його завданням було „підтримувати польську наукову і мистецьку творчість". Цікаво читати сьогодні тодішню мотивацію ініціяторів основання „фонду". „Дичіемо", казав тоді марш. Пілсудський, і підносив незвичайну вагу двох чинників могутньости Польщі: збройної сили та наукової і мистецької культури, які треба доконче розбудувати. А перший і дотеперішній директор „Фонду", С. Міхальський, підкреслив як одну з найпильніших справ „підготову молодих визначніших під умовим і моральним оглядом працівників у царині науки та мистецтва — до самостійної творчої праці в Польщі, від чого залежить зміст і стиль внутрішнього польського життя. Політичні події з часів неволі причинилися до виловіння Польщі з найкращих морально і найздібніших одиниць, які гинули в повстаннях, революційних рухах, на вигнанні". Ось слова, над якими глибоко повинні призадуматися й ми. Особливо при теперішних незвичайних трудноцах наукової української праці на Східній Україні та при величезному занепаді тієї праці тут. На нашу думку, українська наукова творчість і продукція молодих українських учених — це найбільш занедбана і найтрагічніша царина нашого національного життя.

Та вертаймось до „Фонду". Підчас останньої буджетової сесії вплинув до сойму урядовий проєкт зробити з „Фонду" окрему державну установу, якої вагу підкреслено особливо тим, що вона мала носити назву: „Фонд Н. К. Йосифа Пілсудського". Проти самої ідеї не можна мати ніякого застереження. Безумовно вона добра. Також годі перечити, що при важкій структурі державного механізму конечний є окремий осередок для підтримки культури. Міністерство освіти надто важке і неповоротне тіло, щоб завдання — хоч і наукові та мистецькі, однак звязані з оборонністю чи могутністю держави — виконати. Ми, українці, могли мати застереження інші. І ми їх піднесли підчас комісійних та соймових чи сенатських дебат. Застереження сформулували так: 1) Державна установа, яка опирається на буджетових впливах, себто чиниттьбах громадян усіх народностей, не може носити назви „народова" і не може мати цілю заспокоювати потре

би науки і мистецтва лише польського; 2) якщо „Фонд“ має підтримувати й українську культуру, то повинен залишити те, що є запереченням тієї культури, отже не повинен давати підмог усяким звихненим регіональним імпрезам чи москвофільським завіханням. Про цю другу справу читачі „Діла“ поінформовані, бо відповідні посольські виступи на сторінках нашого часопису зреферовано.

Боротьба за назву менше відома. Після довгих заходів удалось УПР її добитися того, що в четвертій статті законопроєкту вставлено два слова: „інші народности“. Себто в цій статті сказано, що „Фонд“ для виконання своїх завдань має м. ін. субвенціонувати ріжні праці в науці і мистецтві, „беручи під увагу при цьому культурні потреби інших народностей, які входять у склад Річипосполитої“. Сойм ухвалив проєкт закону в такому виді на своєму засіданні 10. березня ц. р. Однак проєкту не проведено в часі буджетової сесії у сенаті. Підчас теперішньої надзвичайної сесії сенатська освітня комісія прийняла більшістю голосів соймову стилізацію цього уступу. Зате сенат на пленарному засіданні 28. травня ц. р. ухвалив більшістю лише двох голосів — скреслити згадану четверту статтю, ухвалену соймом. Ось так проєкт повернувся знову сьогодні на засідання соймової освітньої комісії. А ця комісія поправку сенату, щоб четверту статтю скреслити — відкинула. Таким робом соймову редакцію з двома сакраментальними словами: „інші народности“ остаточно привернено знову. Коли не буде якихсь несподіванок і коли на найближчому засіданні сойму ухвала освітньої комісії сойму буде затверджена, проєкт стане законом. Боротьба за два слова покінчиться.

Це все — здається — дрібниці. Однак якіж вони характеристичні для сучасних польських політичних настроїв! Хтоб був припускав, що речником скреслення цих двох слів у сенаті буде б. премієр Януш Єнджеєвич?! Себто людина, яка вложила колись стільки особистої енергії і здібности саме в розбудову ідеї польської державности, як ідеї, що повинна бути надрядна національній. Хтоб міг передбачити, що речники польської національної уніфікації на терені культури шукатимуть для себе аргументів саме в ідейній спадщині пок. маршала Пілсудського? Та що, врешті, ці найгарячіші речники уніфікації будуть рекрутуватись саме зпоміж сенаторів, отже людей, яким радше лицювалоб злагіднювати шовіністичні вискоки своїх молодших, соймових колегів... Тема цікава для дальших висновків, та ми залишаємо її з браку місця.

З приводу ухвали закону про „Фонд Народової Культури“ слід памятати не лише те, що ми, громадяни, які платимо податки, маємо право домагатися теж опіки над нашою наукою і мистецтвом. „Фонд“ пригадує нам ще другу, болючішу справу: коли державний польський нарід, що має свої міністерства і державні та самоуправні буджети, з таким запалом творить окремий осередок опіки над своєю культурною творчістю, — то чи не є це показчиком і спонукою для нас, щоб і ми творили такий осередок опіки над нашою культурою? Боротьба за два слова цього закону каже, що боротьба за його виконання буде не менше важка. Її не можна залишити. Але не можна залишити теж і справи створення власної опіки над українською наукою.

Маршал Пілсудський казав про своїх земляків: „дичіємо“. Щож ми маємо сказати про себе? Нехай на це питання дадуть відповідь наші культурники і науковці. Ми певні, що вона буде: дичіємо і найвищий час забратися до боротьби з загрозою повного нашого одичавіння.

В. К.

ЗАЯВИ РОЗПУКИ.

Чернівці, кінець травня.

Вже нераз звертали ми увагу на постійне погіршування українського стану на Буковині. Наводили ми все нові приклади сваволі підрядних чинників місцевої адміністрації, невпинну пресову кампанію проти „ще істнуючих зрутенізованих румунів“ та систематичну румунізацію дітвори.

Бачимо, як припиняють діяльність товариств, як звільняють та переносять останніх урядовців та вчителів-українців — майже щодня. Колиж і це не вистачає, то якийсь повітовий сатрап ще дає наказ, щоб жандарми здирали селянам пояси, коли на них видно „протидержавні барви“.

Недавно тому спинив один комісар поліції похід прочан, бо на одному церковному прапорі мали ті небезпечні національні українські барви. При цій нагоді висловився згаданий комісар образливими словами на адресу українського населення. Але й цей випадок — як і інші подібні — легко затушовують... Правда, висловлено греко-кат. церкві офіціяльно „жаль з приводу такого прикрого випадку“ — з другої-ж сторони слідять за новими доказами „ірреденти“. І вкінці найшли такий доказ у подвійнім (українськім і румунськім) написі церковної печатки та в українській мові, якою ведено листування.

Безпідставні доноси в пресі та неправдиві натяки деяких „учених“ промовців у парляменті довели до того, що українці в Сучаві втратили єдиний осередок, де чули свою мову — церкву, а греко-кат. вікаріят у Чернівцях утратив свою адміністративну автономію.

Майже непомітно проминула й інша пречиста подія:

Товариство „Жіноча Громада“ та „Союз Українських Лікарів“ заснували у черновецькому „Нар. Домі“ лікарську порадню. Лікувались там не тільки студенти та міщани, але заходили туди й селяни. Це була знов достатня причина невдоволити наших опікунів, бо вони бачили в тій лічниці тільки скрите „гніздо ірредентистів“. Не треба було чекати довго, як у „Нар. Домі“ появилася комісія, яка перевела слідство з огляду на „санітарний закон“ і, розуміється, найшла ріжні „технічні недомагання та браки“ (це й не диво, бо лічниця не мала державних фондів ні санітарної помочі). Але анкетуюча комісія найшла ще щось: табличку з українським написом при вході. Особливо вразили її старославянські букви, „кирилиця“, що її, мовляв, не розуміють навіть самі меншини“... На підставі такої аргументації зачинено лікарську порадню. Т-во „Жіноча Громада“ внесло відклик — з тим самим успіхом, що й греко-кат. вікаріят у справі вивласнення своєї церкви в Сучаві...

Такі урядові заходи мабуть не вистарчають і тому поле до попису дістають і всякі приватні організації.

Перед роками засновано „Лігу проти ревізіонізму“, звернену очевидно проти мадярів та болгарів. Ініціятором та дійсним провідником цієї ліги є Стеліян Попеску, власник найбільшого румунського націоналістичного щоденника „Універсул“. Завданням цієї ліги є не тільки поборювати ревізіонізм (мадярів у Семигороді, болгарів у Добруджі), але й боротися проти зросту комунізму в Басарабії (Совіти зреклися цієї „складової частини УССР“ — аж до відклику)...

А на Буковині має та ліга „святе місіонарське завдання“ привернути „блудних синів — австрійських рутенів до давнього матірнього русла“. Сумніваємося, чи методи насильства та ненависти запевнять успіх такій „місії“.

Вже куди зручніше поступають „просвітні кружки“ середніх шкіл (колись цілком українських) із Кіцманя, Вижниці, Вашківців та Чернівців і безнастанні виправи румунських студентів на північну Буковину.

Зазначимо, що і румунські студенти дуже розполітиковані (більша частина — „націоналісти“, розбиті на три головніші партії: залізних гвардійців, національно-християнської партії та фронтовиків), але всі вони ставлять свої національні завдання вище, як „ідеольгічні спори“. А в нас це зовсім інакше — при відомих обставинах та слабому дорості нових студентів.

Більшість наших студентів здержувалась та стримується від щоденної дрібної роботи по товариствах у місті (про село нема що й згадувати!), а винятки тільки „протестують“ і то так, що спричиняють усе новий натиск сусідів та збільшують розсіяність серед і так майже незорганізованого громадянства.

Наслідки таких дешевих демонстрацій часом гірші, як хтонебудь міг сподіватися. Наприклад у „Нар. Домі“ в Чернівцях заборонили не тільки українські вистави, але й винаймати салю на чужі вистави. Так утратив „Нар. Дім“ дохід, що звичайно дозволяв сплачувати особливо високі, вимірені податки (!) а перебудову „бурси ім. Федьковича“ таки припинено.

Заборони та специяльні оподаткування відчувають гірше на провінції. Наприклад ще перед роком закінчено будову Нар. Дому у м. Глибокій — а дозволу на відкриття не можна осягнути. Ті, що домагались дозволу та обстоюють при своїм праві мати „національний дім“ і просвіту в селі — терплять неодну прикрість від підрядних урядовців.

А проте нові префекти навчились української мови і придобрюються селянам надійними обіцянками — аби не ширити невдоволення і при цьому зєднати собі симпатію населення до „ліберальної“ партії.

Черновецький префект Винту дуже цікавився українським „націоналізмом“ на Буковині і прихильно ставився до тих наших „реформаторів“, які старалися розкладати наш загал! Розуміється: державі не загрожував нічим такий „рух“, що обмежив свою діяльність до „ідеольогії в серцях“ та до абстрактної гри на „студентах та „молоді“.

Але йде загроза комунізму. І то здовж того „мирового кордону“ на Дністрі, який заселюють самі українці. Тільки вдоволення цього населення, а не ратифікація договору із Совітами (підписаного Літвіновим) запевнить той „мир на Дністрі“.

Жалуємо, що цього не добачили короткозорі — і то тим більше, що українське населення завсіди доказувало свою добру волю до порозуміння. **Становище, в якому опинилася у нас одноміліонова вітка українського народу, не дозволяє на інакшу поставу.**

Новим, уже зовсім зайвим доказом тої доброї волі зощадити собі та сусідам непотрібної ворожнечі та незаступних втрат, з яких скористає тільки спільний ворог на сході, є заява черновецьких українських товариств та установ, передана військовій та цивільній владі у справі випадку із 25. III. ц. р.

Представники 15 (!) істнуючих ще українських неполітичних організацій на Буковині заявили на спільній нараді, що „випадок на Шевченківському святі не стоїть у ніякому звязку з діяльністю українських товариств“, що „всі вони осуджують цей нечуваний учинок з найбільшим обуренням“, що „будуть надалі пильнувати, щоб добре порозуміння та мирне співжиття, оперте на обопільній пошані, між українським народом і румунським росли та розвивались безупинно для добра обох народів...“ Цю заяву передано командантові 8-мої дивізії (що має нагляд над станом облоги), префектові та дирекції поліції.

Ми сказали, що така заява зайва, бо ще цього року зложив посол д-р В. Залозецький, предсідник У. Н. П., одну подібну новорічну заяву префектові, а потім виголосив і подібну промову в парляменті. Однак беручи на увагу те, як поводяться наші сусіди з іншими меншинами (і то з меншинами приналежними до державних націй!), — то зовсім безборонне економічно й політично незорганізоване українське населення не має під цю пору властиво іншого способу самооборони...

В цьому випадку не можна рівняти становища буковинських українців до становища в Галичині. Велику помилку роблять ті, що оцінюють тими самими критеріями зовсім ріжні обставини.

Автім коли пригадаємо собі ту недавню нашу кволу свистунську деморалізацію, то признаємо, що не тяжать на нас тільки її наслідки. Тяжать на нас саме заяви тих „принципіялістів“. Вони громили всіх і вся в імя гідности націй. А потім заявили на суді таке, що самі поборювали. Не так вразила нас заява ред. „Самостійности“ студ. Григоровича, коли він осуджував свист свого друга, як красномовна відповідь „провідника та ідеольга“ адвоката Квітковського, що він вдоволений із життя в Румунії і не має причини протестувати.

Чиж у такім разі вище наведена заява тих останніх 15 могіканів українського зорганізованого життя на Буковині не стоїть вище від такої відповіди провідників та ідеольогів буковинського „націоналізму“?

кч.

Куратор Ґадомський відходить зі Львова.

Куратор Львівської Шкільної Округи Ґадомський, відходить зі свого становища. Його наслідником буде шкільний візитатор з Волині Маріян Яворчиковський, який походить зі Львова.

За допомогу українському студентству.

СТВОРЕННЯ КРАЄВОГО КОМІТЕТУ ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКІЙ АКАДЕМІЧНІЙ МОЛОДІ.

Після ліквідації Т-ва Прихильників Освіти, що піклувалось українською академічною молоддю, не стало осередка, який займався би справами допомоги українському студентству. Цю прогалину відчувало болюче в першу чергу само студентство, яке живе в дуже важких матеріяльних умовинах. Зокрема в останньому часі, із загостренням господарської скрути, виринула конечність покликати до життя чинник, що цікавився би справами нашого студентства, зокрема займався би матеріяльною допомогою для нього. Справа зорґанізування такого осередка протягнулася через внутрішні розбіжности. Згодом цю справу вдалося узгіднити. Покликано до життя Комісію-Матку, яка мала переговорити з ріжними нашими громадянами в справі приступлення їх у члени Краєвого Комітету Допомоги Українській Академічній Молоді.

Дня 1. червня ц. р. відбулася в льокалі Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові нарада громадян у справі створення такого комітету. Нараду відкрив короткою промовою голова Комісії-Матки о. прал. Л. Куницький, після чого передав провід голові Наук. Т-ва ім. Шевченка проф. д-рові І. Раковському, що вказав на пекучу потребу зорґанізування постійної допомоги нашій академічній молоді. Опісля о. прал. Куницький зложив короткий звіт з діяльности Комісії-Матки і запропонував членів до Краєвого Комітету Допомоги Академічній Молоді. Склад Комітету, що його творять наші найповажніші громадяни, зібрані одноодушно одобрили. Його головою вибрали проф. **д-ра Івана Раковського.**

Після того о. д-р **Іван Гриньох** виголосив короткий реферат на тему „Матеріяльне положення нашої акад. молоді", а **м-р Стецюк** на тему: „Організація допомоги українському студентству". На цьому нарада закінчилась.

Факт створення Українського Краєвого Комітету Допомоги Акад. Молоді викличе напевно загальне вдоволення нашого громадянства. Бажаємо новоствореному Комітетові якнайбільших успіхів у його праці для добра українського студентства.

„Не хочемо унії любельської, хочемо йти до митр. Шептицького...“

Нові релігійні ферменти на Холмщині.

Ми вже подавали свого часу до відома, що в кількох місцевостях Холмщини, де дійшло до польонізації церковної відправи, населення має намір перейти на унію. Перед нами найновіша кореспонденція з Грубешівщини, найсильніше донедавна зорґанізованого православного деканату, позбавленого відтак майже поголовно українських священників, що „для добра церкви" мусіли втікати за Буг, віддаючи свої місця представникам „залізної ґвардії митрополита". Ось лист:

Добромиричі, 24. травня 1937 р.

„У нас дальше кипить. На св. Миколи відправив унійтський священник св. всеношню з годинною проповідю.

Цілогодинної проповіди слухали старі й малі, селяни й інтеліґенти. Люди плакали. Навіть наші комуністи роззявляли рота. Після св. відправи люди довго гуторили, розмахуючи руками. „Цілковито годимось на унію" — казали, — „але хочемо бути залежними від митрополита Шептицького". — „А щож буде з нашими церквами?" — говорили інші, — шкода їх, бо колиб ми пішли на унію, церкви все одно зістануть православними. Але ми **і з цим погодимось, колиб тільки митроп. Шептицький нами правив".**

Таке було й у селі Пересоловичах...

Так виглядає віроісповідна ситуація на Холмщині. Тріває там стан постійної, перманентної релігійної недолі і сваволі. Недавно писав д-р С. Баран у „Ділі" про евентуальну парляментарну інтерпеляцію в холмських справах. Холмщина її чекає тепер ще з більшою тугою, ніж колись. Так як є, бути далі не може. Політика безхребетних батюшок веде до руїни православної церкви, вона підриває взагалі всяку віру громадян. В інтересі держави і церкви — заспокоїти релігійні домагання православного населення на Холмщині. Не треба створювати підстав для комунізму! **Гром.**

Збори Підкарпатського Театру в Ужгороді.

В неділю 30. м. м. відбулися в Ужгороді загальні збори „Т-ва Підкарпаторуського Театру", які мали бурхливий хід. Прихильники „Русской Автономної Партії" д-ра Фенцика висунули на цих зборах свою власну листу проти листи офіціяльної компромісової. На зборах прийшло до гострої виміни думок і остаточно свідомі українці покинули демонстративно салю зборів, заявляючи, що колиб перейшла листа фенциківців, то цього вибору вони ніколи не признають. Після відходу українців приступлено до вибору і більшістю голосів вибрано кандидатів компромісових. Почесним головою вибрали губернатора Грабара, головою старосту міста Дудаша. До президії ввійшли: о. Волошин і Демко, членами стали: Хмеляж, Шпеник, Батин, Добош і Камінський.

Хоч фенциківці підготовлялися дуже сильно до цих зборів, усеж таки не скористали нічого і справу програли.

МАКСАНС ВАН ДЕР МЕЕРШ 2

БУНТ.

Райці зібрали нараду з вірними барона Ґвібрехта. Вони порішили замкнутись у замку з залогою і протриматись, доки не прийде обіцяна бароном відсіч.

Замок, у серці міста, обіймав своїми мурами та каналами собор, ратуш і сполох, базари, давній замочок баронів і кілька „стеенів" як слід укріплених.

Одного ранку, по місті пішла вістка счиняючи загальне порушення:

— Замок замкнув брами.

— Я не мішаюсь до того — сказав Карель ван Артембурґ. Він дивився через вікна зі скісними решітками на зеленаві та глибокі рови та браму з піднесеним мостом.

— Вони всі говорять про тебе — промовив його син. — вони хочуть тебе мати своїм вождом, вони всі прийдуть за хвилину сюди разом з отцем Августом.

— Я не прийму їх. Що я виграю з того? Але всі в один голос скрикнули:

— Карле, Карле! Щастя, що ніхто не чує тебе. Ти — герой міста, ти, що нас усіх врятував від загину?.. Таж одно твоє імя...

— Саме, саме... через те не хочу рискувати...

— Карле, схаменись. Чи тобі це говорити? Тобі, що мав завжди за єдину мету сповнити обовязок, тобі — найвідважнішому з відважних?..

Він поглянув на кожного з них по черзі: на батька, на дружину, на братів, на синів. І промовив з тривожним збентеженням:

— А чи певні ви, що це справді сповнення обовязку? .

Вони не мали часу на відповідь. Неначе рик моря, що прорвало гать, юрба наповнила площу, з гомоном прибилась до мурів, видерлась до віконних решіток Артембурґового дому.

— Карле! Ван Артембурґу! З нами Карле! З нами Каролюсе!

Ентузіязм перейшов у шал. Ломано залізяа ґрат.

— Впустіть їх, — сказав Ван Артембурґ.

Вони ввійшли — двісті скажених, з захриплими від крику голосами. А на дворі, зненацька залягла тиша. Це уколіасля чернь.

— Чого вам треба? — спитав Ван Артембурґ.

— Мати тебе начальником, зруйнувати замок і жити вольними.

— Чом-же саме мене?

— Тому, що без тебе Карле, ми — ніщо.

Карель глянув по них. Він пізнавав їх усіх, цих старих робітників, цих фарбарів з синіми руками, цих сукновалів, цих крамарів, носіїв води, цих кепських ремісників, увесь цей люд зголоднілий і веселий, біля якого він жив змалечку. Він читав на цих нетерплячих і розогнених обличчях безмежну надію, одне невимовне благання.

Він обернувся до своїх, до рідні, до друзів. Та сама надія, те саме тривожне вичікування за чаклувало їх. Але він ще вагався.

— Чому саме я? Чому хочете, щоб я йшов?..

— Бо це твій обовязок, Карле — сказав старий ткач.

— Мій обовязок?

— Подумай про нас. Згадай наші злидні. Праці нема, а податки ростуть. Глянь крізь вікно на наші жінки, на наших дітей. Ти їх знаєш, ти їв наш хліб і нашу юшку, Каролюсе. Ти вчився від нас казок і пісень, ти полюбив нас, хоч і вбогі ми. А тоді ми ще були щасливі, ми працювали, ми їли. А нині місто загибає, воно загине, коли йому не поможеш. Щож, чи це не твій обовязок? Послухай нас, Карле, послухай...

І всі, всі його друзі, його батько, брати, жінка та сини повторили:

— Ти повинен іти, це твій обовязок, чуєш? — обовязок.

*

Замок здобули ще того самого вечора, недовго перед північчю. Рови засипано ломачям і хворостом. Сто пядесять мужви під прикриттям дощаної заслони виважили тараном ворота. Битва точилась на подвірі. З вежі метано каміння, черепицю, ядра. Там схоронилось пятьдесять воїнів зі старшиною та її родинами. Довкруги цієї башти люд надаремне покидав безліч трупів.

Тоді Ван Артембурґ наказав звезти возами солому та підпалити її. Полумя огорнуло багром башту, залоскотало мури, знялось аж до даху, обхопило його та він провалився руїною чи два поверхи. Брама башти відчинилась. Один із старшин вийшов, піднявши білий прапорець. Хтось із люду кинувся на нього, повалив, схопив за горло і зарізав ножем. Люд навалою рушив до башти, вирізуючи воїнів, старшину, жінок і дітей. Нищено та руйновано все, чернь пяніла від крови, несла містом голови, насаджені на списи і везла серед проклонів, виття, плачу й сміху тіла побиваних ткачів і ремісників

— Воля, воля...

* *

Але війська барона Ґвібрехта наспіли третього дня. Ван Артембурґ наскільки міг укріпив місто і придбав військової сили. Водночас, ще перед вечором, вислано вістуна до сусіднього міста, просити в Каролового приятеля, старого

Роковини смерти Головного Отамана С. Петлюри у Львові та орґанізаційні дисонанси.

В одинацяті роковини трагічної смерти Головного Отамана Військ У.Н.Р. Симона Петлюри, львівська філія Українського Центр. Комітету відбула 25. травня ц. р. жалібні сходини. Полк. О. Кузьминський відкрив їх короткою промовою і запропонував вшанувати память національного героя повстанням та 1-хвилинною мовчанкою.

Після спогадів з останніх років життя С. В. Петлюри на еміґрації у Парижі забирало слово ще кількох промовців, які висвітлювали ріжні моменти з життя й діяльности Головного Отамана. Піснею „Журавлі“ закінчилися сходини.

В день 30. V. ц. р. в Святоюрській православній церкві в год. 12.45 відбулася панахида за спокій душі Головного Отамана. На панахиду явилося численно українське громадянство і його чільні представники, які по береги виповнили церкву та церковне подвіря. Серед зібраних була велика скількість української молоді. Присутня була також численна делеґація представників польської армії на чолі з ґенералом Карашевичем-Токаржевським і делеґація вищих представників цивільної влади на чолі з віцевоєводою Хмелевським.

Панахиду відправив військовий священник майор Сімашко в українській мові. Невідомо тільки, чому він відчитав свою проповідь спершу по польськи, потім по українськи: здається, що це була панахида для українців, уладжена українцями. Співав хор під орудою проф. Прокоповича. На превеликий жаль — хор спізнився щось на годину, співаючи раніш у Волоській церкві. Взагалі організація панахиди була дуже погана та мусіла дуже кепську думку виробити у польських гостей-військовиків про орґанізаційний хист аранжерів, наддніпрянських військовиків. Не було ппр. ні одного крісла для представників українського громадянства та польської влади, ніхто теж не тримав порядку.

Користаючи з панахиди, жіноцтво перевело збірку на бібліотеку імени Симона Петлюри у Парижі.

Присутній.

Не в імени комітету неінтервенції, лише в імени римського уряду.

ІТАЛІЙСЬКА ФЛЬОТА ДАЛЬШЕ КОНТРОЛЮЄ ПОБЕРЕЖЖЯ ЧЕРВОНОЇ ЕСПАНІЇ.

Римські півурядові кола інформують, що не зважаючи на те, що Італія покинула комітет неінтервенції, **італійська фльота не покине еспанських вод, лише дальше вестиме контролю, але в імені фашистівського уряду.** Забирати італійську фльоту з еспанських вод було би небезпечно, бо пристані червоної Еспанії могли би без перешкод заосмотрюватися в муніцію та воєнні матеріяли.

НЕБЕЗПЕКА МИНУЛА.

Льондонські та паризькі політичні кола стверджують, що в міжнародній ситуації дійшло до помітного відпруження. Німеччина покінчила свою акцію відплати за напад на „Дойчлянд“, крім того Берлін і Рим усунулися лише від активної участи в контролі, наказуючи врештою своїм торговельним кораблям і дальше підчинюватися міжнародній контролі.

Як лише вдасться найти гарантію для кораблів, що переводять контролю (врештою не лише німецьких та італійських, але й французьких та британських кораблів), Німеччина й Італія вернуться до комітету неінтервенції, систему ж інтервенції вдасться відбудувати.

„Двері до порозуміння зовсім не замкнені“ — твердить „Таймс“.

Лише вашингтонський уряд занепокоєний. Державний секретар говорив з німецьким амбасадором, опісля з еспанським і неофіційно висловив їм надію, що вони мирно поладнають інцидент з „Дойчляндом“ і з Альмерією.

26 УБИТИХ НА „ДОЙЧЛЯНДІ“.

Помер ще один моряк з панцирника „Дойчлянд“ є це вже 26. жертва нападу червоних літаків.

Червоні літаки бомбардували також британський воєнний корабель.

Британський шарже д'афер у Валенсії дістав наказ запротестувати проти того, що еспанський літак скинув бомбу коло британського воєнного корабля „Гарді“, що стояв на якорі недалеко Пальми на Майорці.

„Барсельона — вогнищем несупокою та постійної кризи“.

Під цим наголовком появилась в офіціозі Генеральної Конфедерації Праці „Ле Пепль“ сензаційна кореспонденція з Катальонії; писав її визначний французький лівий журналіст Армель.

Автор на вступі заявляє, що постійний нелад у Катальонії щораз більше дезорієнтує приятелів еспанської республики і що врешті **треба сказати всю правду про те, що діється в Барсельоні.** Недавні заворушення в Барсельоні були незвичайно грізні, це був початок справжньої нової громадянської війни з барикадами на вулицях. Причиною була з одного боку катальонсько-еспанська ворожнеча, а другого боку постійна партійна боротьба в Катальонії.

Автор потверджує, що в Барсельоні є часті екзекуції, т. зв. „нічних стеж“, що недавно ще заперечував і катальонський уряд і ліва преса.

„Те, що діється в Катальонії, пригадує подвиги ґанґстерів у Шикаго“ — пише Армель і приписує те все фактові, що ніодна скрайна партія не зуміла приборкати невідповідальних елементів. Нпр. автор умовився на розмову з секретарем профсоюзів; коли прийшов, в бюрі застав уже когось іншого. Виявилося, що у міжчасі секретаря профсоюзу застрілили.

ХОТІЛИ ПЕРЕРВАТИ СПОЛУКУ МІЖ ФРАНЦІЄЮ ТА КАТАЛЬОНІЄЮ ?

Як подають паризькі часописи, викрито плянований замах на тунель на французько-катальонській границі, між французькою стацією Сербер з еспанським Порт Бу. Вночі з понеділка на вівторок гранична сторожа задержала якогось італійця Кампелі; при ньому не найдено нічого підозрілого, але французький комісар сторожі вернувся до тунелю, де біля місця арештування Кампелія найдено термос, в якому була годинникова бомба, що мала велику вибухову силу. Догадуються, що Кампелі хотів висадити в повітря тунель, щоби перервати залізниче получення між Францією й Катальонією.

——o——

бурмістра Клявдіюса Вільверта відсічі. Була надія, що він наспіє зі своєю мужвою. Проте жалоба по вбитих, кріваві наслідки атаки на замок, а передовсім страх перед близькою та жорстокою розправою посіяли у багатьох в душі сумнів, докори та тривогу.

* *

Барон Ґвібрехт станув обозом під містом. Мабуть він боявся відсічі Клявдіюса Вільверта. Так гадали, але наступ розпочався другого дня вранку, раніше, ніж того сподівались.

Почали бій на вулицях. Відділ облягаючих встиг на барках виплисти горі рікою, виважив борони, що замикали русло та продерся в північну частину міста. Ван Артембурґ вивів своїх заколотників із валів та намагався стримати ворога. Бій зосередився виключно в цьому місці.

Ван Артембурґ шукав барона Ґвібрехта. Він досяг його двічі, але не міг забити. Бився він з непокритою головою, з топором у руці. Троє коней впало під ним. Люди його плавали в крові. Різня йшла навіть на каналах. Човни зчіплювались, рубались. Тілища важко падали в ріку. Канали несли на червоних водах трупи, відбивали кармазин грізної заграви. Ван Артембурґ довгий час мав біля себе отця Августа, того, що проповідував бунт. Він бився мов велитень, трощив черепи вимахуючи немов соломинкою взором прикованим до ланцюга. Бож написано є: „Не орудуватимеш ніколи мечем“... Йому заздчували перемогу. Він відобрав ворогові північну башту валів, що прикривали ріку. Він висадив її, башта впала в ріку та перегородила її. Тоді вирізувано вщент людей Ґвібрехта.

(Докінчення буде).

О. З. Н. буде співпрацювати з польськими партіями.

Дня 1. ц. м. відбулася чергова пресова конференція в домівці О. З. Н. у Варшаві, на якій шеф штабу О. З. Н. полк. Ковалевський зясував представникам усієї преси без ріжниці політичних поглядів хід орґанізаційної праці нового табору. Підкреслив, що О. З. Н. крім штабу має територіяльні орґанізації, що працюють у терені. В найближчому часі штаб О. З. Н. створить ї засадничі кадри: господарську, світа праці, молоді й орґану, що обійме всі орґанізації суспільного характеру. Дотепер зорґанізовано 19 міських і 7 сільських округ О. З. Н. Округи покриваються з воєвідствами. Форма орґанізацій міських і сільських округ О. З. Н. є переходовою, бо в майбутньому вони обєднаються в одній орґанізації. О. З. Н. переводить розмови з ріжними політичними партіями і на основі їх вислідів можна сміло сказати, що в Польщі дійшло до обєднання в засадничих справах. Підкреслив, що О. З. Н. не буде розбивати політичних партій ні організацій, але змагатиме до співпраці з ними. О. З. Н. устійнила плян політики щодо молоді, але про нього покищо ближче не хотів говорити. Заперечив, щоб О. З. Н. вів переговори з політичною еміґрацією (Вітосом і товаришами — прим. Ред.). Вкінці заявив, що О. З. Н. не впливає на політику уряду. Заперечив теж поголоскам про недалеку появу пресового органу О. З. Н

З ПРИРОДИ І ЖИТТЯ.

Найсмачніший літній напій.

Коли настануть літні спеки, людина шукає якої прохолоди, що відсвіжує змучений спекою організм. Організм тратить в літі багато води через почення, тому і в літі появляється збільшення спраги. Людина пе багато всяких прохолодних напоїв. До найсмачніших та найздоровіших належить холодне квасне молоко. Квасне молоко повстає в цей спосіб, що до молока дістаються мікроскопійно-малі живини т. зв. стрептококи. Є це хороботворчі мікроби, що часто бувають причиною багатьох недуг, як напр. всякого ропіння, запалення мигдалків, горячки, шкарлятини, кістного шпіку та ін.

Характеристичне, що та відміна цих злобних бактерій (т. зв. стрептокок киснення молока), є для людини зовсім нешкідлива, ба, щобільше, дуже пожиточна, бо викликує переміну солодкого молока на квасне, яке є дуже здорове, смачне і високовартне. Стрептококи квасного молока витворюють спеціяльний фермент, що спричиняє переміну солодкого молока у квасне. При тій переміні збільшується в молоці процент білка (з 3,2 до 3,6 проц.), товщу з 3,5 на 6 проц., а зменшується процент вуглеводнів (цукрових тіл). Наслідком цього квасне молоко стає лекше стравне і цим улекшує працю кормового проводу.

У квасним молоці живуть ріжні відміни квасотворного стрептокока, тимто і смак квасного молока буває ріжний, залежно від ґатунку даного мікроба. Бактеріольоґи можуть вибрати добірну відміну стрептококів, що заквашує найсмачніше молоко. Потверджує це знаний учений проф. мед. Буйвід: він оповідає, як то він будучи раз „на кресах“ у гостині у знайомого їв знамените квасне молоко. Захоплений смаком „східно-кресового“ квасного молока, він вигодував собі з цього квасного молока його „кухаря“ — стрептокока і цілий той бактерійний розсадник, завіз собі домів, і тепер заквашує собі сам молоко, дістаючи такий сам смачний продукт, як те „кресове“.

ПРИЛАДЖЕННЯ КВАСНОГО МОЛОКА.

Звичайно роблять квасне молоко так, що наставляють у посудині звичайне сире, неварене молоко; воно постоїть добу, а працьовиті стрептококи за той час переміняють його на квасне. Одначе в приладженім таким робом молоці є побіч стрептококів квасного молока, ще й інші хороботворчі бактерії. Ось так нпр. багато коров на селі хорує на звірячі сухоти, тому в їх сирім, неповареним молоці може бути багато заразків сухіт, що можуть пошкодити людині. Ось чому лікарі поручають робити квасне молоко з молока коротко повареного. Коли воно вже прохолоне, тоді треба додати до холодного молока ложечку спеціяльного молочного розсадника — стрептокока, якого можна у більших містах легко дістати у кожнім бактеріольоґічнім інституті чи робітні; такого розсадника стрептококів можна дістати також у ліпших молочарнях, де його продають під назвою „ляктолю“.

Так защіплене молоко треба вложити на дві доби до креденсу чи спіжарки, не прикриваючи нічим шклянок чи посуди. По тім часі дістаємо смачне і напевно здорове квасне молоко, вільне від додатку шкідливих бактерій.

Коли вже маємо так зроблене квасне молоко, то до другої фабрикації квасного молока не треба купувати ні стрептококів, ні ляктолю, вистане лише до посудини з повареним молоком додати ложечку попереднього квасного молока, а дістанемо знову таке саме добірне квасне молоко і так поступати з кожним дальшим.

ПРИКМЕТИ КВАСНОГО МОЛОКА.

Крім відживної вартости, має ще квасне молоко ту цінну прикмету, що молоко в такій формі можуть пити люди, що не зносять звичайного (солодкого) молока. Врешті тепер літньою порою квасне молоко, відповідно холодне, пють залюбки, як прохолодний та освіжний напій. В останніх роках признають лікарі квасному молокові вартість також з огляду на його добродійний вплив на кормовий провід. Квасне молоко ділає на кишки легко прочищуючи їх та легко дезинфекційно (зокрема квасне молоко спричинене болгарською відміною стрептокока т. зв. йоґурт).

Тимто квасне молоко повинно заняти належне місце у відживі людини, головно літом, як напій смачний, відживчий та здоровий.

Б. Г-й.

Ліси в Европі.

Давніше, коли пустошено безладно ліси, Европі загрожувало цілковите „вилисіння“. Одначе в новіших часах люди зрозуміли велику вагу ліса і тепер у всіх краях Европи лісна господарка управильнена законами, щоб запобігти надмірному нищенню деревостану даної країни.

Тепер майже четверта частина поверхні Европи покрита лісами. В деяких краях Европи, ліс займає навіть більше, як половину поверхні; нпр. у Фінляндії є покритих лісом 69,4 прц. поверхні, у Швеції 54 прц. своеї поверхні. Европейська частина СССР, Австрія, Польща і Чехословаччина мають у себе 35 прц. своеї території покриті лісом. Інші держави йдуть в такій черзі: Німеччина — 25 прц., Норвеґія — 20, Данія 7 прц.; В. Британія і Ірляндія, це майже безлісна країна, бо там всього 4,3 прц. поверхні краю займають ліси.

Поза Европою найбільш залісненою країною у світі є Ґуяна (95 пцр.) у Полудн. Америці. Також інші краї Полудн. Америки, покриті густо лісом.

Зате зовсім позбавлені ліса є такі країни як Монґолія, Ірак і Туркестан в Азії, Центральна Австралія і Сагара. Це переважно пустині чи степові країни.

Ліс має величезне значіння для краю. Ліси злагіднюють клімат даної країни, звогчуючи надмірну горяч своїми запасами вогкости, — е охороною перед вітрами та бурями.

Ліси в околицях великих міст прочищують повітря від масово витворюваного при видихуванні людьми шкідливого ґазу т. зв. окису вугля. Зате дають вони багато кисня, такого потрібного складника для повітря, яким віддихає людина.

Може найважніше значіння має богатство ліса для звіростану даної країни. Ліси — є тим захистом, де дикий звір може жити сяк-так безпечно від свого найбільшого ворога — людини.

Також важне значіння має ліс, як будівельний матеріял та як паливо. Тому й не диво, що ліси вимагають дбайливої опіки, бо є незвичайно пожиточні, даючи людині багато користи і приємности, а не вимагаючи за те нічого.

—o—

ДІТИ ВІДМОЛОДЖЕНИХ ЛЮДЕЙ.

На однім науковім зібранні сказав славний фізіольоґ Воронов, що відмолоджувані ним люди дають дуже добірне потомство.

Воронов, як відомо, відмолоджує людей у той спосіб, що защіплює їм полові залози малп, головно шимпансів. Воронов каже, що діти, які походять з відмолоджених ним родичів, визначаються добрим здоровлям та високими умовими здібностями. Переважно мають вони добру вдачу і гумор. Своє твердження він підтримує великим доказовим матеріялом, бо згаданий учений перевів 2600 відмолоджуючих операцій.

Усе-ж науково-лікарський світ ставиться з недовірям до досвідів Воронова.

Тим не менше деякі випадки потверджують твердження Воронова. Ось нпр. недавно до лікарського товариства в Ріо де Жанейро в Бразилії прийшло письмо одного бразилійського лікаря, що описує добродійний вплив відмолодження способом Воронова на нащадків даних людей. Цей лікар пише, що в 1927 р. один його пацієт багатий годівельник худоби піддався воронівській операції, маючи тоді 53 роки. Перед операцією бразилієць мав троє слабовитих, хирлявих дітей, зате по операції вродилось йому двоє незвичайно здорових фізично і дуже інтеліґентних дітей. Лікар, що це заобсервував твердить, що без сумніву процес відмолодження у батьків має велитенський добродійний вплив на потомство відмолоджених людей.

Все-ж загально наукові кола в цьому ще не переконані, тимбільше, що відмолодження дає ще не все певні і далекосяжні висліди, і взагалі відмолоджування людей є ще лише в стадії експериментів.

СОН НА РАТИ.

У наших часах все можна дістати на рати. Тепер пробують і сон поділити на рати. Займається цим психольоґ д-р Гасбенд, що подав у анґлійській психольоґічній пресі свої досліди над спанням „на рати“. Кожний знає з досвіду, що найглибший та найбільш відсвіжливий сон припадає на перші дві години сну. Дальший сон уже слабший і менше нас зміцнює. Ось чому згаданий психольоґ постановив переконатися чи не можна би спати кілька разів на добу у відступах.

Досвідним „кріликом“ була одна студентка. Вона спала перших пять тижнів нормально 8 год. денно, під обсервацією дослідника, потім скоротила час спання до 6 год. у двох „ратах“ по 3 год., відділених трьома годинами на сон. Таким способом вона засипляла двічі одної ночі і мала два періоди сильного, відсвіжливого сну, а не як звичайно, один. Дослідник ствердив, що такий сон має таку саму вартість, як нормальний восьмигодинний сон.

—o—

НАСЛІДКИ СПЕКИ У ЛЬВОВІ.

Жахливі спеки (до 45° C) у Львові, дошкулюють мешканцям міста, де розпалені мури ще збільшують нездорову горяч. В останніх днях помітно у Львові велике число захорінь, як нпр. масові запалення горла, мигдалків, катар носа та горішних віддихових доріг. Це може виглядає парадоксально, але є фактом, що до шпиталів та клінік зголошуються тепер люди з простудою.

Є це у звязку з надмірним поченням тіла зі спекою. Зморена спекою людина, шукає наглої та сильної прохолоди, а виснажений організм реаґує на наглі температури такими проявами, як простуда, катари, ревматичні болі тощо.

Такі масові недуги виступають теж через зменшену природну відпорність людини, виснаженої спекою. З хвилиною коли та відпорність захитається, набирають сили хороботворчі заразні, що нормально нешкідливі живуть на поверхні нашого тіла в його проводах і в нашім окруженні.

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Символи, які кермують щастям.

Є люди і є їх куди більше, як ми собі це уявляємо — які на зовсім незамітні дрібниці звертають дуже пильну увагу, бо здається їм, що саме ці незамітні дрібниці мають великий вплив на щастя людини. Із цього замилування до малих річей родиться згодом любов і віра в талісмани та ріжні маскоти.

Китайська лялечка.

У другій половині XVIII. ст. купив один французький аристократ маркіз де Монтерай на якійсь лїцитації китайську лялечку. Маркіз сам не знав чим це пояснити, але в ньому зродилось якесь дивне переконання, що ця мала незамітна китайська лялечка принесе йому в життю ще велике щастя.

Так як вся французька шляхта, так теж і маркіз де Монтерай попав згодом у крівавий млин французької революції. Ціле його майно розграбили і він сам мусів покидати свої добра та втікати з життям. З цілого майна залишилась йому тільки китайська лялечка. Маркізові вдалося добитись із своєю маскотою до Руену. Очевидно, що „лялечку щастя" мав він зі собою. В Руені опинився він без зломаного гроша при душі і станув по середині дороги безрадний, що почати з собою далі. Про переїзд до Англії не міг навіть думати без грошей. Коли він так роздумував над своїм нещастям і безвихідним положенням, граючись оттак собі китайською лялечкою, пальці натрапили на скритий на плечах гудзик. Коли натиснув таємничий мінятурний механізм, отворилася перед ним мала тайна скритка і в ній кілька індійських золотих дорогоцінностей. Продавши дорогоцінности міг виїхати до Англії.

Немов добрий дух.

Згодом лялечка зміняла ще нераз своїх власників і за кожним разом підтримувала свою славу, що власникові приносить вона щастя. Один із власників став небавом після того, як лялечка попала в його дім, багатим чоловіком, перевівши успішні спекуляції на біржі.

Інший власник дістав несподівано велику спадщину. У 1908 р. тодішня власниця лялечки виїхала до Месини. Жахливий землетрус зруйнував цілий її дім, тільки ця кімната де була лялечка і де сама власниця стояла, немов якимсь чудом урятувалась: залишилась зовсім ненарушена.

Останню свою ролю відограла китайська лялечка перед двома роками. Молода французенка Сибіля Брель опинилася без праці і без засобів до життя й наложила на себе руку. Її відвезли до лічниці. Негайно дістала вона повідомлення, що якийсь її кревняк, якого вона зовсім не знала, залишив їй доволі великий маєток. Одночасно дістала вона й китайську лялечку в дарунку. Також підчас подорожі до Каїро, де вона мала полагодити ріжні формальности, не покидало її щастя. Вона познайомилася з молодим мужчиною, одним із найбагатших людей Єгипту. Небавом стала вона його жінкою. Історія китайської лялечки збогатилась в ще одну нову романтичну подію.

Чудотворна табакерка.

Перед двома роками помер в Америці старший поліційний урядовець Й. В. Крейг. У його житті теж велику ролю грав талісман. У цьому випадку була це звичайна ніклева табакерка, що служила Крейгові як папіросниця. Батько подарував йому її з приміткою, щоб він уважав цю табакерку завжди як символ щастя.

Крейг пережив чимало ріжних пригод у своїй молодости. Він був по черзі ковбоем, дроворубом, шерифом і шофером. Підчас праці в лісі вибухла у бараці, в якому він мешкав, пожежа. Двох товаришів, які разом із ним у цій самій хижі мешкали, стали жертвою вогню. Крейг завдячував рятунок тільки цій обставині, що майже перед вибухом пожежі загубив свою табакерку і пішов її шукати доволі далеко від бараків.

Інший випадок трапився йому підчас виправи за шкірами у Північній Канаді. На Крейга напало двох грабіжників, які хотіли загарбати роздобуті важким трудом шкіри. Підчас бійки Крейг збив одного напасника з ніг, але другий вдарив його з цілої сили ножем у груди. Одначе вістря попало на тверду ніклеву накривку табакерки так, що Крейгові нічого не сталося і він унешкідливив також і другого бандита.

Важка рана.

Згодом, коли Крейг служив підчас світової війни в американській армії, станула йому ніклева табакерка в пригоді. Недалеко від нього вибухла граната і один розірваний кусень провертів стіну табакерки і застряг безпосередно між папіросницею і серцем. Якби не табакерка, не побачив би вже був Крейг більше ніколи Америки. Також пізніше, коли він служив при поліції, врятувала ніклева табакерка ще нераз Крейгові життя у боях з ріжними ґанґстерами.

Кілька тижнів перед своєю смертю виїхав Крейг човном на повне море. Раптом висока хвиля перевернула човен і Крейг з важким трудом доплив до берега. Але загубив підчас тієї пригоди свою „табакерку щастя". Цю страту відчув він дуже сильно, бо вірив що страта талісману є поганим віщуном. І справді небавом він занедужав і вмер. Так дивно якось воно зложилось, що його смерть стала немов нещасливим наслідком страти ніклевої коробки.

—o—

Спомини журналіста.

Пригоди і містифікації французького журналіста.

Відомий французький письменник-гуморист Жорж де ле Фушардієр знаменитий фейлетоніст починав свою карієру, як і всі журналісти від репортера. Недавно помістив він у париському журналі „Конфесіон" свої спомини про найкомічніші події, які трапились йому були ще тоді, коли він вів для малих часописів „хроніку подій".

Драма підчас карнавалу.

Одного разу редактор хроніки доручив молодому репортерові написати 50 рядків про любовну подію підчас париського карнавалу.

— По змозі щонебудь, тільки не банальне — додав ще при кінці редактор.

Де ля Фушардієр не знайшов іншого способу, тільки написав репортаж про подію, якої ніколи не було: про намагане самовбивство жінки, яка вискочила з вікна 5. поверха тільки тому, що чоловік заборонив їй одягнути карнавальовий костюм. Репортаж видрукували під величезним нагoловком.

Автор цієї сензації провів неспокійно ніч. Що буде, коли якийнебудь часопис відкриє брехню. Рано переглянув він схвильований свіжі часописи. Всі часописи промовчали подію, тільки „Фіґаро" подав на 300 рядків „розмову" свого співробітника з самовбивницею.

— І цього ранку зрозумів я вкінці, що таке журналістика — признається де ля Фушардієр.

Летунський репортаж.

Після цієї пригоди молодий репортер набрав віри у власні сили. Коли місяць пізніше доручили йому написати репортаж про летунські змагання, які починалися в 8. год. ранку, він виспався до 10-ої години і написав прегарний опис змагань: механічні птиці, перемога людини над воздухом, геройські подвиги летунів, захоплення юрби — все було змальоване найяснішими кольорами, і найчутливішими словами. При кінці написав репортер ще й про промову міністра війни Берто, який на закінчення змагань зложив побажання летунам.

В полудне де ля Фушардієр приніс свій рукопис до редакції і положив на столі редактора хроніки. Він прочитав і подивився на репортера таким оком як на пса.

— Що сталося? Чому ви такі лихі, пане редакторе? — запитав затрівожений репортер.

— Сталося те, — почав крізь зуби відповідати редактор — що підчас змагань літак вїхав у юрбу і пропелером відірвав голову міністрові війни Берто.

Річ ясна, що такої евентуальности талановитий репортер не міг передбачити.

Трикутник Наполеона.

Після крадежі „Джіоконди" з Лювру, редактор часопису, де працював Фушардієр почав акцію за скріпленням охорони музейних цінностів. Де ля Фушардієр видумав такий „трік", щоб доказати як легко можна вкрасти щонебудь виставленого в музею на прилюдний показ, він украде з вистави военного музею трикутний капелюх Наполеона. Счиниться шум, трівога і щойно на другий день він зверне трикутник. Часопис матиме змогу скріпити своє становище.

Як сказав — так зробив. Вийняти з вистави трикутний капелюх, сховати його під плащ і вийти з музею було дуже легко. Один одинокий сторож дрімав спокійно на кріслі підчас цієї операції. Одначе найгірше те, що ні на другий, ні на третій день, ні по тижневі управа музею не счинила ніякого алярму. Ні один часопис не згадав навіть словечком про крадіж. Вкінці Фушардієр рішив сам піти до музею та на місці попросити дирекцію виясненя. Невже ніхто не запримітив страти.

В музейній салі ждала репортера несподіванка. У виставовім вікні, на червоній подушці пишався сірий трикутний капелюх. Дирекція запримітила крадіж і.. знайшла вихід з клопотливої ситуації.

У БРАЗИЛІЇ ВІДКРИЛИ НОВИЙ МІНЕРАЛ.

У Бразилії викликала величезне зацікавлення вістка, що її подав поважний часопис із Ріо де Жанейро „Діяріо да Манха", буцімто німецький інжинір Віцбер знайшов у копальнях міди у стейті Парахіба мінерал, з якого можна добути газ гелій. Досі, як відомо, такий дорогий газ можна добути тільки з получення із спеціяльним мінералом, який є тільки в кількох місцях Злучених Держав та в малій скількости в Канаді.

Якщо з бразилійських копалень міди можна буде справді добути гелій, був би це величезний успіх Бразилії і повітреплавства. „Діяріо да Манха" повідомляє, що губернатор стейту Парагиба Арґеміро де Фіґуейро дав доручення вести дальші розшуки, яке значіння може мати продукція гелію для його стейту. До столиці стейту Жоао Песоа доставлено 24 пробки цього мінералу. Стейтовий уряд передав негайно їх до міністерства хліборобства у Ріо. Інжинїри, які працюють у парагібських копальнях є тієї самої думки, що їх німецький товариш і заявляють, що з нового мінералу можна справді добувати відповідну скількість гелію. Бразилійська преса пише, що Бразилія здобувши гелій не робитиме Німеччині ніяких труднощів, тому, що гелій, як газ незапальний дає запоруку найбезпечнішої наповітряної подорожі. Назву нового мінералу тримають покищо в тайні.

АПАРАТ ДО МІРЕННЯ АПЕТИТУ.

Одна з фізіольоґічних ляборaторій рокфелерівського інституту, яка займалася справами харчевими робить саме тепер досліди над апаратом, який дасть змогу зміряти апетит.

Як відомо, виділювання слини є пропорціональне до апетиту. Змірявши скількість слини можна теж означити розміри апетиту. Цікаве, що вказівка „слинометра" підскакує до гори коли у присутності досліджуваної людини говорять про ріжні смачні страви. Досліди виказали що мальовані картини страв більше подразнюють апетит, як сіро-чорні знимки.

—o—

ВЕСЕЛЕ.

У школі.

Учитель: Петрусю, який то буде час, коли скажу: „Я буду їсти.

Ученик: Неозначений.

Учитель: Чому?

Ученик: Бо ми їмо обід часом в першій годині, а часом у третій.

Сензаційний присуд у луцькому процесі.

Голосний процес у Луцьку закінчився у вівторок 1. ц. м. не менше сензаційним присудом. Отже трибунал окружного суду признав частинно закиди, що їх видвигнула ендецька партія проти редакторів „Волині", тижневика воєв. Юзефського, за правдиві. На цій основі засудив відповідального редактора тижневика „Волинь" Зигмунта Седлецького на 4 тижні арешту і 200 зол. гривни, але виконання кари трибунал припинив на 2 роки. Другого редактора адв. Яна Лещинського, який підписував за редакційний комітет, суд увільнив від вини і кари. Слід пригадати, що „Волинь" помістив статтю п. н. „Без Пілсудського" закидаючи ендекам шкідливу, протидержавну діяльність на Волині.

В мотивах трибунал приняв за доказане, що **„стронніцтво народове" баламутить своєю діяльністю публичну опінію польського громадянства і змагає захопити владу.** Суд ствердив, що годі подумати собі, щоб у правовій державі, якою є Польща, політика воєводи могла бути розбіжна з політикою центральної влади. Тому суд виелімінував цю можливість зі своїх міркувань. **Суд признав, що „стронніцтво народове" підважує своєю діяльністю довіря польського громадянства.** Зате долучені до актів статті з ендецького органу „Слова Польського" з років 1922/24 не свідчать про зневагу вожда народу, бо вони є лише випливом політичної розгуканости „стронніцтва народового". Далі суд приняв, що оборонці підсудних редакторів не перевели доказу правди, щоб ендецька партія висьмівала національні святощі. Вкінці стаття п. н. „Без Пілсудського" вдаряє в консолідацію польського громадянства на Волині, а сам процес відбився голосним відгомоном у Польщі. Тому трибунал засудив відповідального редактора. Оборонці засудженого редактора зголосили від цього присуду апеляцію.

—o—

Чому Ґамарнік відобрав собі життя?

Самогубство заступника комісаря оборони начальника політичного управління армії Ґамарніка викликало в Москві чимале враження. Ґамарнік від 1927 р. був при кермі політичного виховання червоної армії, а також був другим заступником Ворошилова. Ґамарнік повнив свою службу дуже льояльно. Тепер, коли останні декрети знову високо піднесли політичний провід армії, отже й ролю Ґамарніка — його самогубство тимбільше загадкове.

Ґамарнік належав до старої революційної гвардії, яку Сталін тепер винищував як „троцькістів" Це мабуть і заломало Ґамарніка психічно, а решти доконала деградація його найближчого приятеля Тугачевського. На другий день після оголошення декрету про воєнні ради преса почала нагальну критику дотеперішних метод виховання червоної армії, за що Ґамарнік особисто відповідав. Також говорено, що це Ягода обтяжив зізнаннями Тугачевського та Ґамарніка.

(АТЕ.)

Українець - представником міжнародньої орґанізації.

Як подає італійська преса, орґанізація чужинців-журналістів, т зв. КАУР („Контатто Ащоне Універзаліна Рома") зложила на місці, де основано Рим, вінок з представниками всіх народів, обєднаних в орґанізації. Привітну адресу від управи КАУР-а відчитав колишній український дипльомат п. І. Токажевський-Карашевич.

—o—

Тринацятий міліон.

Тринацятий раз відбулася в дні 31. травня ц. р. тягнення міліона золотих, як головної вигри четвертої кляси 38 Клясової Льотерії.

Цим разом „феральна тринацятка" була безсумніву предметом загального пожадання, а впала на число 104.217, що його набули в одній із львівських коллектур.

У найближчому часі подамо подробиці про вибранців фортуни, покищо лише зазначуємо, що співвласниками поодиноких чверток є мешканці Замостя, Борислава і Львова: п. п. С. К., О. Г., Й. М. і Фр. Ц. Займають вони ріжні суспільні втзновища. Є між ними купці, урядовці і робітники.

Льосуванням міліона і дальших на цей день ще інших вигр, закінчено трицятьвосьму Клясову Льотерію. Тягнення першої кляси дальшої — трицять девятої Льотерії пічнеться в дні 22. червня і треватиме пять днів. Воно дасть змогу виграти сто тисяч, пятьдевять тисяч, пятнацять тисяч, десять тисяч, пять тисяч та богато інших квот.

Час подумати, щоб засобитися в льос до тої кляси.

КІНЕЦЬ СТРАЙКУ В ГОЛІВУДІ.

У фільмових заведеннях у Голівуді 2.500 робітників і техніків вернулося нині (середа) рано до праці.

НОВИНКИ.

— **Літнисько — Дора —** Пансіон Ремісничої Фундації Імени І. І. Кокорудзів приймає від 15. червня літників. Достатній, вибагливий харч, ціни приступні, ближчі інформації дає: Управа Ремісничої Фундації, Дора, Яремчанська 54.

— **Найсолідніші футра тільки у Юліяна Глущевського, Львів, пл. Капітульна 3. І., телефон 254-46.** Приймаю футра до перехования літом.

— **Радіо „Ерґон"**, українська вирібня радіоприймачів, поширена і перенесена до нових приміщень при вул. Сикстуській ч. 48 поручає П. Т. Громадянам свої першорядні вироби. 917

— **„Гамалія" в радіо.** Шевченкову поему „Гамалія" в польському перекладі Йосифа Лободовського виставить варшавський радієвий театр уяви в пятницю, 4. ц. м. Початок в год. 16.15. Авдицію для радія виладили Волод. Ковальчук і Збігнев Ліпчинський.

— **Збірну прощу на Ясну Гору в Гошові** організує ініціятивний комітет, зложений із зборівського декана о. Вас. Кулика, золочівського декана о. Вас. Кедринського, оліївського декана о. Ів. Костельного та поморянського декана о. Волод. Кармазина. Ясна Гора в Гошові коло Болехова славна чудотворною іконою Богоматери, що святкує цього року 200-ліття своєї появи та збудування монастиря. Гошівська церква побудована на високій лісистій горі, серед пре-гарної гірської околиці над рікою Свічею. Проща виіде 28. ц. м. із Зборова окремим туристичним потягом, приймаючи по дорозі нових прочан. По дорозі задержиться у Львові, де одержить благословенство митрополита Шептицького, а звідсіль поїде через Стрий до Болехова, де можна буде дістати нічліг і прохарчування. Подорож туристичним потягом геть і назад коштуватиме 7 зол. 30 с. і цю суму слід прислати до рук комітету найпізніше до 9. ц. м. Всякі письма у справі богомілля висилати на адресу: Гр. кат. парохіяльний уряд у Зборові, а гроші на адресу: о. Василь Кулик, парох у Зборові.

— **Перенесення.** Новоіменованого чортківського старосту д-ра Качковського перенесено на рівнорядне становище до Стрия.

— **Промислові ліцеї у Львові.** З початком шк. року при державній технічній школі у Львові будуть утворені два промислові ліцеї: дороговий і механічний при рівночасній ліквідації в цій школі виділів дорогово-водного та електро-механічного. Фахові ліцеї в порівнанні з дотеперішніми технічними школами мають вищий науковий рівень і будуть приймати тільки кандидатів, що скінчили 4-клясову загальноосвітну ґімназію або шесту клясу ґімназії давного типу.

— **Автобус з Коломиї до Космача.** Як що року так і в цьогорічному сезоні уруховлено державні автобуси на лінії Коломия-Космач.

— **Іспит зрілости в державній ґімназії з українською мовою навчання в Перемишлі.** Письменний іспит зрілости в перемиській державній ґімназії з українською мовою навчання відбувся від 10.—15. травня, устний від 22.—31. травня під предсідництвом директора заведення п. Степана Шаха. До письменного іспиту зрілости приступило з двох відділів кл VIIIа і VIIIб у цім році 80 абітурієнтів. На основі письменної частини іспиту відпало 6 абітурієнтів і до устної частини іспиту приступило 74 абітурієнтів. При устнім іспиті репробовано 11, **що разом з попе**редніми 6 становить 17 репробованих або 21.25 проц. Зложило іспит зрілости 63 абітурієнтів, а саме: Александер Володимир, Бagричовський Зиновій, Бадан Олег, Бандрович Богдан, Баюс Теодор, Банк Василь, Брановський Богдан, Васюта Михайло, Владичинський Дмитро, Войтович Юліян, Гаєцький Роман, Гайдукевич Іван Гамівка Ярослав, Гасько Захар, Городецький Роман, Гурко Мирослав, Гучко Олександер, Ґелембйовський Степан, Жук Мирослав, Зятик Іван, Кишакевич Юрко, Коломиєць Лев, Коропей Ярослав, Костюк Володимир, Кошик Мирослав, Кропивницький Йосиф, Куціль Маріян, Лазурко Олександер, Луцейко Ярослав, Малецький Лев, Малецький Мирослав, Мандюк Богдан, Маринович Роман, Мартинович Ярослав, Мельничок Іван, Мричко Ярослав, Мягкий Юліян Оленяк Володимир, Очабрук Анатоль, Павлишин Володимир, Панько Микола, Перейма Кость, Петлюх Олександер, Подільчак Михайло, Поліха Володимир, Попадюк Богдан, Рибак Роман, Романик Володислав, Саїк Григорій, Салук Володимир, Світлик Теодоз, Станько Петро, Тимчук Кость, Тисовський Тарас, Усцький Мирослав, Фаріон Евген, Федун Григорій, Фірко Іван, Фурт Аківа, Цьок Омелян, Чавс Роман, Шехович Лев, Щеснюк Йосиф. — Як бачимо, то цьогорічний іспит зрілости в Перемишлі переведено дещо гостріше, як у попередніх роках.

— **Нові евіденційні нумери постерункових** З днем 1. ц. м. змінено нумерацію і спосіб ношення евіденційних нумерів постерунковими державної поліції. Замісць дотеперішніх нумерів на шапці постерункові у службі мають носити маленькі круглі таблички, припняті по лівому боці над горішною кишенею. Постерункові, будучи поза службою, обовязані носити свої евіденційні таблички при собі.

— **Львівська хроніка.** На хірургічній клініці помер 28-літний Генрик Видрих, урядовець фабрики консерв Рукера, наслідком ран, одержаних ножем різника Добжанського. — В цеготьні Домашевича при вул. Зеленій застрайкувало 70 робітників наслідком конфлікту з підприємцем Штайном.

— **Краєва хроніка.** В Сереті під Чортковом утонув підчас купелі учень Вінцентович із Вигнанки Горішньої. Його товариша, що також тонув, уратували. — Особовий потяг, що їхав із Борщева до Чорткова, наїхав на 14-літню Марію Копер, що пасучи худобу, заснула на залізничому шляху. — До хати Фр. Прайзнера в Самборі Середньому дісталися злодії та вкрали готівкою 85 зол. і ґардеробу вартости 300 зол. Підчас утечі один зі злодіїв стрілив до Прайзнера. Як підозрілого в крадежі поліція арештувала якогось Михайла Беґуса.

— **Пожежі.** 30. м. м. вибухла пожежа в стодолі Казимира Теодоровського в Фірлеївці (пов Золочів). Згоріло пять хат і сім господарських будинків. Пожежу спричинив 7-літній син Теодоровського, що бавився запальничкою у стодолі. — У Березові (пов. Самбір) пожежа знищила пять хат і господарські будинки, заподіваючи шкоди на яких 5.000 зол. — У лісі Окт

Гляватого в Добростанах згоріло дерево вартости понад 400 зол. Пожежу спричинив через необережність один селянин, що купував дерево, та запалив вогонь, щоб обігнати мухи від коней. — У Черлянах згоріли в ночі стирти троці на шкоду М. Лянга з Городка. Шкоди є на 1.500 зол. Вогонь повстав наслідком необережности нічного сторожа, який курив коло стирти. — У Ямниці станиславівського повіту згоріло 10 хат і господарські будинки, почасти з інвентарем. Тієїж ночі на другому кінці села повстала ще грізніша пожежа, згоріло 13 хат і господарські будинки й інвентар. Загальної шкоди є на 12.520 зол.

— **15 літ вязниці за вбивство тестя.** Золочівський суд присяжних засудив на 15 літ вязниці та втрату громадянських прав на завжди Петра Паламаря із Соколівки за вбивство свого тестя Олекси Тиховецького підчас сварки за дрібницю.

— **Жертви вибуху гранати.** У селі Мельники Річицькі (берестейський повіт) підчас розбирання запальника від артилерійської гранати вибух зранив 10 осіб. Із них помер Василь Захарчук, який найшов запальник і його 5-літній син Іван. Інших ранених перевезли до шпиталю. Між раненими є теж один 80-літній старець і 3-літня дівчинка.

— **Загадочне вбивство.** На полі біля села Буцин ковельського повіту знайшли тіло 45-літнього Йос. Сосичнера із села Суровиці. Стверджено, що Сосичнер вибрався був фірою до села Вижви, де продав одному селянинові кусник грунту за 270 зол. Підозріння паде на того селянина, якого арештовано. Придержано теж візника, що їхав з ним фірою і не вміє дати розумних пояснень, як дійшло до душогубства та грабунку.

— **Окупаційний страйк** розпочало 30 працівників у домівці зліквідованого щоденника „Ютро" у Варшаві, яким не виплачено належитости за працю. Цю ґазету припинено, як відомо, після викриття скандальної афери одного з видавців, Сендліковського, який злефравдував коло 80 тисяч зол. на шкоду дир. Поплавського. Крім того ошукав інших людей. Делеґація покривджених працівників „Ютра" звернулася зі скаргою до прокуратури.

— **Розстріляли трьох священників.** Як повідомляють із Риги большевики розстріляли недавно трьох православних священників, Івана Смірнова, Константина Скворцова і Миколу Івашкевича. Вони втікли з концентраційного табору, що находиться біля фінсько-російського кордону. Большевики зловили їх і засудили на смерть. В концентраційному таборі держали їх за „шпигунство в користь капіталізму".

— **Анальфабетизм большевицьких аґітаторів.** „Комсомольская Правда" повідомляє, що рівень освіти партійних аґітаторів, які ведуть пропаґанду серед селянства, дуже низький. Навіть в московському районі із 3.247 аґітаторів 2.084 скінчило тільки вселюдну школу. Це переважно люди напів грамотні, що в листі на 100 слів роблять 75 ортографічних помилок. Отже політичним вихованням молоді і селян кермують піванальфабети.

ВЕЛИКА ФІНАНСОВА АФЕРА У ВАРШАВІ.
Міліонові втрати державного скарбу.

Перед кількома днями поліція і митна сторожа арештувала на летовищі Окенцє у Варшаві одного подорожного в останній хвилині перед відлетом літака. В його валізі з подвійним дном поліція знайшла закордонні девізи на загальну суму понад міліон золотих. Виявилося, що арештований є мадярським громадянином і членом міжнародньої ватаги пачкарів девіз. Ватага пачкарів співпрацювала з міжнароднім банком, який розвивав діяльність в державах з девізовими обмеженнями. В „банку" можна було купити в довільній кількости девізи усіх країв. Пачкарі могли довго розвивати свою діяльність тому, що їх провідником був один міжнародній фінансіст.

25-ліття школи ім. Кор. Данила у Львові.

На кілька літ перед світовою війною повстала на Жовківському передмісті школа, яка з маленькою перервою у 1915 р. сповнює до сьогоднішнього дня з повним успіхом своє завдання. До неї ходять діти найбіднішої верстви українського громадянства і заповняють нині, як і все заповнювали, численною фреквенцією всі відділи 6-тикласової школи. Цілі тисячі вихованків цієї школи заняли вже місця в громадянській праці та переводять у діло те, чого навчились у своїй рідній школі. Цього року школа ім. Кор. Данила святкує 25-ліття істнування і виховної праці на найстаршому передмісті Львова. Ювилей цей дасть змогу ближче приглянутись успіхам праці цієїж важної установи, натішитись ними, чи може занедбані або невикористані справи ще на час направити.

Старшина кружка ім. Кор. Данила проголошує цей рік 1937/38 **ювилейним роком своєї школи** і кличе до всіх Громадян-Основників, перших і дальших будівничих цієї установи, кожночасних учителів(-льок) і до Тебе, дорога молоде, що часом своєї науки значила історію школи, — візьміть активну участь у всіх імпрезах ювилейного року школи! Послужіть своїм досвідом, знанням, памятю чи матеріялами — добрій справі! Вже в днях 12. і 13. червня ц. р. святочними богослуженнями й академією зачнеться наш ювилейний рік. Всі точки того свята виконають бувші і теперішні учні нашої школи. Чверть століття за нами, перед нами ціла будучність! Всі разом станьмо до праці!

Привіти, письма, фотографії і грошеві жертви слати на адресу Кружка: Львів, Бальонова 3.

о. А. Каштанюк, голова Кружка.
Ол. Сандович секретар.

Делеґація селян інтервеніює за землею.

В понеділок 31. м. м. львівський воєвода п. Білик приняв у парцеляційних справах делеґацію селян з громад: Любича Князі, Любича Камеральна і Дениска, пов. Рава Руська, під проводом пос. д-ра Романа Перфецького. В склад делеґації входили о. парох Гнат Заяць, Василь Савойка, Михайло Онишкевич та Іван Швед з обох Любич і Трофим Пістун, Олекса Морґала, Іван Кудрик і Степан Сподарик з Дениск. Делеґати вручили воєводі меморіяли у справі переведення сусідської парцеляції на маєтках Горовіців у Любичі Королівській і Райсів у Денисках Старих та занехання кольонізації, зясовуючи незвичайне роздрібнення селянської посілости і перенаселення повищих громад. Воєвода заявив, що в межах устійнених урядом засад візьме під увагу в значнішій мірі домагання місцевого населення при остаточнім означенні континґентів для сусідської парцеляції, відповідно до висоти роздрібнення селянської посілости і перенаселення згаданих сіл.

Останні вісти.

МІН. СВЄНТОСЛАВСЬКИЙ ВИЇХАВ ДО БУДАПЕШТУ.

В середу 2. ц. м. рано мін. Свєнтославський виїхав до Будапешту.

МАСОВА ВТЕЧА ДО НАЦІОНАЛЬНИХ ВІЙСЬК.

АМОРЕБІЄТА, 26. 6. ПАТ. Авас повідомляє, що урядові війська пішли вчора до протинаступу на позиції національних військ на захід від Лємона і на схід від Гальдакано. Не зважаючи на переваґу урядових військ національні війська відбили наступ з великими втратами. Підчас боїв перейшло до національних військ двох старшин і 40 вояків зі зброєю в руках. Ці старшини заявили, що цілий баталіон задумував перейти до повстанців, але команда викрила цей плян та арештувала команданта баталіону.

МУСОЛІНІ ВИТАЄ МАРШ. БЛЬОМБЕРҐА.

РИМ, 2. 6. ПАТ. До Риму приїхав марш. фон Бльомберґ, якого привитав особисто Мусоліні.

НАГЛИЙ ПОВОРОТ ПРЕЗ. РУЗВЕЛЬТА.

ГАЙД ПАРК, 2. 6. ПАТ. През. Рузвельт відїхав до Вашингтону і негайно по приїзді відбув нараду з державним секретарем Гулем про напружене положення в Европі.

ДИПЛЬОМАТИЧНА ПОДОРОЖ МІН. НОЙРАТА.

БЕРЛІН, 2. 6. ПАТ. Мін. Нойрат виїде найближчого тижня з візитою до Білгороду, Софії і Будапешту.

ЖІНКИ ПЛАТИТИМУТЬ АЛІМЕНТИ.

НЮЙОРК, 2. 6. ПАТ. Леґіслятура стейту Фльориди ухвалила проект закону, на основі якого жінка, що покине свого чоловіка, а сама має маєток, мусітиме покиненому чоловікові платити аліменти, коли він сам не має достаточних доходів.

Зі судової салі.

ЧЕРГОВИЙ ПРОЦЕС ЗА ПОДІЇ В НАСТАСОВІ.

Перед судом присяжних у Тернополі почався черговий процес за відомі події в Настасові. На лаві підсудних 11 селян, а саме: 1) Михайло Канцар, 20 р., кравець, 2) Іван Брикайло, 18 р. рільник, 3) Степан Джинджиристий, 28 р., рільник, 4) Іван Миськів, 26 р., рільник, 5) Ян Школьни, 26 р. зарібник, 6) Михайло Джинджиристий, 32 р. рільник, 7) Теодор Ворожбит, 22 р. рільник, 8) Теодор Лапчак, 22 р. рільник, 9) Іван Куріца 21 р., зарібник, 10) Іван Ракочий, 30 р., зарбінок і 11) Теодор Джинджиристий, 31 р., рільник. Прокуратор притягнув їх до відповідальности за намагане вбивство зі ст. 26, 27. і 225 к. з. та за приналежність до тайної організації зі ст. 166 § 1 к. з.

Акт обвинувачення каже, що підсудні Т. Лапчак та І. Куріца перебуваючи у вязниці, якимсь чином дізналися про зізнання свідків в їхній справі і рішили їх унешкідливити. До цього використали Юліяна Глухого з Березовиці В., який перебував з ними у вязниці і мав вийти на волю. Вони доручили Глухому виконати їхній плян і сконтактуватися в Настасові з їхніми однодумцями. По виході на волю Глухий став збирати людей, щоб повбивати: С. Залопаного, І. Голибороду, М. Багрія, І. Процишина, Г. Куріцу і С. Кураша, свідків, які обтяжували у слідстві підсудних. Їх усіх мали вночі з 11. на 12. грудня вбити. Одначе, коли Глухий уже зібрав відповідну кількість людей і дістав навіть револьвери, про все повідомив поліцію в Березовиці В. — Зближався день 11. грудня 1936. р. Ю. Глухий доручив усім втаємниченим зібратися вечором у незамешканому домі на краю села Настасова. Там вже ждала в засідці на них поліція. Коли деякі підсудні зблизилися туди, виступила поліція і одного з учасників Костя Мируцького застрілила підчас утечі. Інших або половила або чергового дня арештувала і таким чином — каже акт обвинувачення — ударемнено плян масового вбивства.

Підсудні заперечили вину. Ю. Глухого не знають. Він прийшов у село нібито від Т. Лапчака та І. Куріци, які сиділи у вязниці і намовляв повбивати згаданих 6 свідків.

Підс. М. Канцар зізнав, що він не намовляв Глухого до вбивства, а навпаки Глухий намовляв його вбити ті особи, які виступали як свідки. Глухий говорив, що „червона армія" в Тернополі рішила вбити 6 осіб і коли вони не виконають наказу, то їм грозить кара смерти.

Трибуналові проводить віцепрезидент Тільп, обвинувачує прок. Е. Зелінський. Підсудних боронять: адв. д-р Е. Дзерович, м-р Коренець і д-р Погорілєс з Тернополя.

—o—

Відозви й комунікати.

КОМУНІКАТ УПРАВИ МАРІЙСЬКОГО Т-ВА МОЛОДІ У ЛЬВОВІ.

У звязку з Конґресом Марійських Дружин середнешкільної мужеської молоді, Управа Марійського Товариства Молоді поручає отсе:

1. Молодь, що візьме участь у Конґресі, повинна висповідатися у свому місті, бо хоч у Львові буде нагода до сповіди, одначе за довга сповідь не сміє нарушити дальшого порядку.

2. Всі учасники повинні мати формулку Марійського приречення, друковану в „Обряді принятія до Марійських Дружин". Після Служби Божої відбудеться віднова Марійського приречення.

3. Кожна Марійська Дружина й делеґація повинна взяти з собою прапор і таблицю з написом Дружини й місцевости.

4. Нічліг для всіх учасників є один. Він міститься в льокалі „Народнього Дому" при

вул. Рутовського 22 на III. поверсі, в колишніх салях філії української гімназії.

5. В найближчих днях появиться чергове число „Вістника Марійських Товариств", присвячене Митроп. Рутському, з точною програмою Марійського Конгресу.

Львів, 30. травня 1937.

Управа Марійського Т-ва Молоді:

Волод. Онуфрик, секретар. **О. Іриней Назарко ЧСВВ.,** през. МТМ.

З кіна.

КІНО „ЕВРОПА": „ПАННА ПЕТРУСЬ".

Кіномани відчувають уже в повітрі (ще більше у кінових салях) т. зв. огірковий час, коли це нема свіжих огірків, а вже є несвіжі літні програми. Серед тої сірої черги, що починається звичайно з приходом літа, наче освіжний дощ упала з неба австрійська фільма з малюсенькою артисткою, яку можна назвати без вагання „віденською Шерлей". Ця маленька Ґравдль Штарк не вміє танцювати і поводиться як доросла — вона тільки звичайна дитинка, але така люба і така природна, що забуваємо за фільму, якби бачили клаптик життя.

Увесь сценарій цієї фільми складений із дрібних буденних обсервацій вплетених у рямці чудової природи. І знову нема тут незвичайних краєвидів ані штудерно змонтованих картин, при яких мимохіть думаємо про мистецтво кінооператора. Це зворушлива до глибини серця історія дітвака, що виховується на лоні природи і розвиває свою поетичну уяву серед дерев, трав і води. Найважче відтворити на екрані щоденні теплі взаємини членів родини, що насолоджуються буденними втіхами — і саме це вдалося режисерові цієї фільми незвичайно. Павло Гердіґер і Людвик Діль дають концерт своїм дискретним гумором. Марія Андерґаст та Фріда Ріхард дорівнюють обом знаменитим артистам, Ольга Чехова прегарна у ролі артистки. Бувають хвилини, коли глядачі на салі починають сміятися з глибини серця, напр. тоді, коли дитина робить із валізи своєї мами ставок і з її нового капелюха човенце.

—o—

Спорт.

УКРАЇНА ЇДЕ ДО ЯРОСЛАВА.

В неділю 6. ц. м. виїздкає одинацятка України до Ярослава, де розіграє змагання за мистецтво Окружної Ліги з тамошнім Огніском. Противник України є без сумніву одною зі слабших дружин Окружної Ліги, тому Україна повинна рішуче ці змагання виграти.

ОСТАННІ ЗМАҐАННЯ ЧЕСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ ЛІҐИ.

НАХОД. **С. К. Наход — Вікторія Пльзень 3:0 (2:0).** В Наході розіграно останні змагання чеської Ліги, в яких Наход переміг Вікторію Пльзень 3:0. На цих змаганнях було всього 1.000 глядачів.

Після цих останніх змагань табеля чеської Ліги виглядає так:

Славія	22	17	4	1	86:23	38
Спарта	22	14	3	5	74:20	31
Простейов	22	14	1	7	56:37	29
Братислава	22	11	5	6	44:36	27
Кладно	22	11	3	8	53:46	25
С. К. Пльзень	22	10	4	8	56:44	24
Жіденіце	22	11	2	9	41:52	24
Наход	22	8	5	9	48:49	21
Вікторія Жіжков	22	6	8	8	47:40	20
Вікторія Пльзень	22	5	4	13	28:44	14
Русь	22	3	2	17	24:79	8
Мор. Славія	22	1	1	20	19:94	3

Дві останні дружини в табелі, Русь і Моравська Славія мусять покинути Лігу. Вікторія Жіжков, яка ввійшла разом з Руссю до Ліги, вспіла собі запевнити побут у Лізі, усадовившись на 9. місці.

КОМУНІКАТ СОКОЛА IV.

13. червня ц. р. улаштовує Сокіл IV Львів-Личаків при співучасти Сокола-Батька й інших сокільських гнізд Львова **весняний руханковий показ** при рефлекторах. У програму входять: приладівка, доліжкові вправи, здвигові вправи, показ шерму, національні танки в новому укладі, вперше виконувані вправи друтками й обручем. Початок в год. 8. веч. на власній площі при вул. Круппрській ч. 15.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ.

У вчорашньому числі „Діла" до табелі Ц-кляси рівенської групи вкралася помилка; а саме на першім місці видруковано: У. К. С. Гарт — Здолбунів 8, 6, 5:0; має бути: **У. К. С. Горинь — Рівне 3, 6, 5 і 0.**

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри.

Український Нар. Театр ім. Тобілевича.

ПІДГАЙЦІ:

3. VI. Довбуш.

З Підгайців їде театр до Бучача.

Український Мол. Театр „Заграва" під арт. пров. В. Блавацького.

МОСТИ ВЕЛИКІ:

Саля „Просв." 3. VI. Трафіка пані ґенералової.

С. „Дому II." 3. VI. Камо грядеши? I. част. Вініцій і Лігія.

С. „Дому II." 4. VI. Камо грядеши? II. част. Смерть Нерона.

С. „Просв." 5. VI. Муравлі.

С. „Просв." 6. VI. Т. Шевченко.

З Мостів театр загостить до Сокаля.

Український Національний Хор, муз. провід. Дмитра Котка.

3. VI. Добромиль.

4. VI. Хирів.

5. VI. Устрики.

Великий Театр:

Четвер 3. VI. год. 8. веч. „Король".
Пятниця, 4. VI. год. 8. веч. „Король".
Субота, 5. VI. год. 8. веч. „Король".

КІНА.

АПОЛЬО: „Мадам Лешо" (із тайн паризької охрани).
АТЛЯНТИК: „Венецькі ночі".
ВАНДА: „Ванесса", „Війна в царстві вальса".
ҐРАЖИНА: „Справа 444-х", „Вулиці палаюча".
ЕВРОПА: „Панна Петрусь".
КАСІНО: „Тільки раз кохала".
КОПЕРНИК: „Їх перше кохання".
МАРУСЕНЬКА: „Ал хет" („За ґрі-в"), і „Веселі бідаки".
МЕТРО: „Виїзд" з Павлею Веселі та „Чорна рука".
МІРАЖ: „Квітярка з Пратеру", „Тайна д-ра Чандлера".
МУЗА: „Поворот до життя" („Чорні янгол").
ПАЛЯС: „Пан редактор шаліє".
ПАКС: „Буде краще" з Тоньком і Щепком.
ПАН: „Циганське дівча" із Флипом і Флапом.
РАЙ: „Пепі" комедія.
СВІТ: „Ада це не личює" та ревія.
СТИЛЕВЕ: „Той, що знав" і ревія.
ТОН: „Чарівниця із Салему".
УТІХА: „Зацькована" та ревія „Венецькі ночі".
ХИМЕРА: „Коли кохати не вільно" з Мартою Еґерт.

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5).
„Зальцбурґ".

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Четвер, 3. червня 1937.

БЕРЛІН (357) 10.00 Нар. пісні, 14.15 Розр. музика, 16.30 Пісеньки й оповідання, 17.00 Солісти: форт., скр., 20.10, 21.00 Мельодії Івана Штравса, БІЛГОРОД (437) 20.00 Симф. концерт, 21.10 Нар. пісні, БУДАПЕШТ (550) 18.20 Циг. музика, 19.30, 20.00, 21.00, 22.00 Трансм. з опери: Весняний фестиваль, ВІДЕНЬ (507) 15.15 Для дітей, 17.30 Форт 19.25, 20.00 Розр. музика, спів, 20.20 Дві веселі одноактівки, 21.00 Весела нар. пєса зі співом (із Грацу), 22.10, 23.00 Концерт симф. орх., ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (1571) 10.00 Нар. пісні, 14.00, 16.00 Музика, 18.15 Солісти: скр., спів, 20.00, 21.00 Концерт, КОШИЦІ (259) 13.30, 18.00 Для Закарпаття, МІЛЯНО (369) 17.15 Вок. концерт, 19.00 Розр. музика, 21.00, 22.00 23.00 „Ль Інкоронаціоне ді Попеа" оп. Монтеверділ, МІНХЕН (405) 10.00 Нар. пісні, 15.00 Весела авд. для дітей, 18.15 Альтівка, скр., форт., 20.10, 21.00 „Дер Прінц фон Туле" оп. Катніґа, ПРАГА (470) 17.15 „При ватрані" цикль Аксманових пісень, 17.45 Твори Конр. Анзорґе у вик. солістів, РАДІО ПАРІ (1648) 12.15, 13.30 Легка симф. музика, 13.15, 15.45 Спів, 17.00, 18.00 „Святець" ком. Мольєра, 19.45, 20.15 Сценка, 20.30, 21.00 Камер. музика, 21.45, 22.00 „Ле пті Міші" оп. Месажера, РИМ (421) 17.15 Італ. бразилійський концерт із Ріо де Жанейро, 20.40 Музика, 21.00 „Ля порта чіюза" ком. Поляж'а 22.15 Форт.

Пятниця, 4. червня 1937

БЕРЛІН (357) 14.14 Розр. музика, 17.00 Данські пісні у вик. Веєке, 20.10, 21.00 Розр. концерт (орх., хор. солісти, флет, віол., арфа), БІЛГОРОД (437) 18.40 Хор, БУДАПЕШТ (550) 17.00 Спів, 19.40, 20.00 Нар. музика, 20.10, 21.00 Концерт фільг. орх., 22.15 Циг. музика, ВІДЕНЬ (507) 12.00, 13.10 Концерт, 15.15 Тріо оп. ч. 1. Бетовена, 17.30 Вок. концерт (сопр. альт), 19.25 Легка музика, 22.05, 21.00 „Залюблені пропали" ком. Порґеса 22.20 Танк. музика, ДАЙТШЛЯНДЗЕНДЕР (1571) 14.00, 16.00 Музика, 15.15 Дитячі пісні, 15.40 Веселі мадриґали й танки 17. ст., 18.15 Шубертові твори, КОШИЦІ (259) 18.00 Для Закарпаття, МІЛЯНО (369) 17.15 Концерт солістів 19.00, 20.40 Розр. музика, 21.00 Оперова музика, 22.00 Концерт військ. орх. МІНХЕН (405) 12.00 Розр. музика, 16.10 Веселе муз. пополудне, 18.15 Музика для кожного, солісти, 20.10, 21.0 Вечір нім. музики, ПРАГА (470) 17.00 Смичк. квінтет, РАДІО ПАРІ (1648) 12.15, 13.30 Орх. концерт, 13.15, 17.30, 18.30, 19.45, 20.15, 21.00, 22.00 Спів, 14.30, 15.00 „Мосіє Колома" комедія Трістана Бернара, 16.00 Камер. музика, 18.45 Скрипка, віол., 20.30 Форт., РИМ (421) 17.15 Камер. музика, 20.40 Розр. музика, 21.00 22.00 „Княжна чардаша" оп. Леґара

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Четвер, 3. червня 1937.

6.15 Пісня, 6.18 Руханка, 6.33 Музика з гр. пл., 7.00 Ранішній деннки, 7.10 Музика з гр. пл., 7.15 Для новобранців, 7.35 Музика з гр. пл., 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Музичний поранок для молоді середніх шкіл, 12.03 Полудневий денник **12.15 Значіння матки та трутнів у плеканні бджіл, — виголосить інж. Боровський,** 12.25 Моцарт. із грам. плит, 14.55 Львівська біржа, 15.00 Орхестри та ревелєрси, 15.35 Львівські біжучі вістки 15.45 Господарські вістки, 16.00 Черешня — ґутірка для старших дітей, 16.15 Концерт дутої орхестри, 16.45 Відчит про Конст. Лубєнську, 17.00 Концерт солістів: форт., скр., 17.50 Трицять літ на службі польського спорту, 18.00 Спортовий порадник, 18.05 Літнище на галицькому дворі, 18.15 Деліюс: Англійська рапсодія, гр. пл., 18.30 Загальна скринька 18.40 Програма на завтра, 18.50 Міжнародні кінські перегони, 19.10 „Лайконик" поет.-муз. суїта, 19.40 Актуальна ґутірка, 19.50 Спортові вістки, 20.00 „Сіссі" оперетка Ф. Крайзлєра: у перерві Вечірній денник, Хліборобські вістки, 22.00 „Битва за Хоронжанку" (IV), 22.15 Камер. концерт: флет, віол., форт., 22.50 Останні вістки веч. денника, Метеорольог. комунікат, Огляд преси, 23.00 Танкова музика з гр. пл., 23.30 Музика з гр. пл., 24.00—1.00 Орх. концерт.

Пятниця, 4. червня 1937.

6.15 Ранішня пісня, 6.18 Руханка, 6.33 Музика з гр. пл., 7.00 Ранішній денник, 7.10 Музика з гр. пл., 7.15 Для новобранців, 7.35 Музика з гр. пл. 8.00 Авдиція для шкіл, 11.30 Для шкіл: Кодеґіюм Нобіліюм, 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Сарасате: Романца Андалюза, гр. пл., 12.20 Комунікат львівської Хліборобської Палати 12.35 Оп. фантазії у вик. орх., 13.35 Із опер Рих. Ваґнера, гр. пл., 11.35 Трохи пісні, трохи слова (скринька для дітей і гр. пл.), 14.55 Львівська біржа 15.00 Легка музика з гр. пл., 15.10 Львівські біжучі вістки, 15.45 Господарські вістки 16.00 Ґутірка з хорими, **16.15 „Пісня про Гамалію", літ.-муз. авдиція Волод. Ковальчука та Зб. Лічинського у вик. артистів львівського театру, хору і орх.,** 16.45 Золотий ювилей польського історичного т-ва, 17.00 Солісти: спів скр., форт., 17.50 Наші дерева: Тис, 18.00 Туристичний інформатор, 18.05 Російські казочки, з гр. пл., 18.30 Моди, 18.40 Програма на завтра, 18.45 Спортові вістки, 18.50 Актуальна ґутірка, 19.00 З камер. музики, гр. пл., 19.50 Спортові вістки, 20.00 Розривковий концерт: орх. спів, форт.; у перерві в год. 20.45 Вечірній денник, Актуальна ґутірка, 21.45 Битва за Хоронжанку (докінч.), 22.00 Орхестри та солісти, гр. пл., 22.50 Ост. вістки веч. денника, метеор. вістки, огляд преси, 23.00 Легка й танк. музика з гр. пл., 23.15 Танк. музика, 24.00—1.00 Орх. концерт.

Радіокутик.

РАДІО НА ВИСТАВІ В ПАРИЖІ.

Поруч зі Всесвітньою виставою в Парижі відбудеться показ радіового промислу. Цей показ скупчить в ц. р. до 220 виготовців, які займуть своїми експонатами 8 тис. кв. м. в пяти величезних салях, спеціяльно урядженних для радієвого показу. Такий „перегляд" радієвого промислу цікавить усіх, як радієвих продавців, фахівців-конструкторів, так і звичайних вілвікувачів, бо

в дуже доступній і естетичній формі представлять всі галузі радіового промислу. Відвідувачі знайдуть там все, що тільки нового дала техніка в ділянці радія.

АНКЕТА ФРАНЦУСЬКОЇ ПРЕСИ НА ТЕМУ РАДІЮВОЇ ПРОГРАМИ.

Один з французьких часописів розписав анкету серед своїх читачів, ставлячи два запитання:

1) Які радіові авдиції хочете слухати?

2) Яких радіових авдицій не хочете слухати?

Алярмуюче випали негативні відповіді. Отже, радіослухачі не хочуть слухати:

а) усіляких політичних авдицій, без огляду на забарвлення і напрямок.

б) промов осіб офіціяльних і урядових.

в) тенденційних інформацій, зокрема тих, що торкаються Еспанії.

Дальші негативні опінії торкаються оглядів преси, некультурних спікерів радіового дениика і т. п.

Таке незадоволення слухачів не може нікого дивувати, бо французький уряд є тої думки, що радіо повинно бути дидактичним та служити політичній і виборчій пропаганді, а це як видно нудить слухачів.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Купно-продажа: Бельги бельг. 89·28 88·85, Доляри американські 5.28·50, 5.26·00, доляри канад. 5.28·50—5.26·00. Фльорени гол. 291·32—289·60, Франки фр. 23·64—23·47, Франки швайцарські 120·85—120 05, Фунти англ. 26·11—25·95, Гульдени данц. 100·20—99·30, Корони ч. 18·20—17·60, Кор. дан. 116·54—115·70, Кор. норв. 131·13—130·15, Корони шв. 134·58—133·60, Ліри італ. 23·20—22·60, Марки фінлянд. 11·56—11·20, Марки нім. 129·00 — 126·50, Шил. австр. 98·20—97·60, Марки нім. сріб. 136·50, 134·00, Тель Авів 26·08—25·80.

Акції.

Банк Польський 101·00, 100·25, 101·00, Цукор 29·25, 29·00, Вугіль 18·50, Норблин 35·00, Стараховичі 28·50. Тенденція дещо слабша.

Папери.

3 пов. інвест. 1 ем. 63·50, серія ненот. 2 ем. 64·00, серія 83·75, 5 конверс. 57·00, 6 дол. 53·00, купон 18·49, 4 прем. дол. 38·25, 37·75, 7 стабіл. 370·00, купон 22·63, 4 консолід. 53·50, 53·75. Тенденція дещо слабша.

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ".

Маслосоюз повідомляє, що від 1. червня цін на масло не ставить.

Молоко 17—18

Яйця 2·65—2·75

Тенденція на масло вичікуюча, на молоко слабе, на яйця вдержана.

ПТИЦЯ.

„Маслосоюз" повідомляє, що в дні 2. VI. п. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахомлеарні „М. С." у Львові (пл. Вільчевського ч. 3) такі ціни:

Курята І. кл. товсті від 0·60 кг. вгору 1·60 зол.

Курки молоді І. кл. товсті без запинку на ногах від 1·50 кг вгору 1·05 зол.

Слабших сортів від вище поданих не приймав.

ОПОВІСТКИ.

Перша українськ. жіноча фахова гімназія СС. Василіянок у Львові, вул. Длугоша 17, повідомляє, що вступні іспити до І. класи відбудуться 16, 17. і 18. червня ц. р. Приймаємо учениці по 6.ій класі вселюдної школи. Ближчі інформації кожного дня в Дирекції від год. 8-ої. **СС. Василіянки.** 1041 1-3

Гр. кат. Мала Семинарія у Львові Вступні іспити відбудуться в днях 17. 18. і 22. червня. Прохання з залучниками складати в Дирекції до дня 10. червня. 1039 1-3

На політичних вязнів зложив І. Рихлюк, Івачтич зол. 5.—.

КУПНО - ПРОДАЖА

КАМЕНИЦЯ комфортова, центр, оказійно на продаж. Відомість: Друкер, Костюшка 1. 1—1

МАТРИМОНІЯЛЬНІ

ПРИСТІЙНИЙ кавалер, державний урядовець, ожениться з визначно-гарною панною-дівицею літ 17—23, не інтересуючись приданим. Світлину і постійну адресу слати до Адміністрації під „Зов". 1036 1—1

МЕШКАННЯ

2 КІМНАТИ на бюро та 3 кімнати комфортові до винайму, Сикстуська 43 а. Тел. 221-72. 1037 1-1

РІЖНІ

РОЗБІРКА СИКСТУСЬКА 12. Паркети майже нові, кафлеві печі, двері, вікна, ланцюжки, цегла, камінь, дошки, бальки. Продаж на місці. 1030 2—3

Ширіть наш часопис!

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ „ДНІСТЕР" у Львові.

Білянс на день 31. грудня 1936 року.

ЧИННИЙ СТАН.

		Обезпечення від огню зол.	с.	Обезпечення від крадіжи з вломом зол.	с.
I.	Каса	6.534	32	1.318	08
II.	Кредитові інституції	15.905	62	55.150	18
III.	Вартісні папери з біжучими купонами	63.122	86	19.511	42
IV.	Недвижимости	354.899	80		
V.	Агенти	121.717	15	18.168	05
VI.	Товариства обезпечень	528.787	03		
VII.	Инші довжники	28.488	—		
VIII.	Инші актива	30.000	—		
IX.	Кавційні льокати	431.595	06		
X.	Бюрові движимости	1	—		
XI.	Білянсовий недобір			7.462	71
		1,581.071	04	101.610	44

ДОВЖНИЙ СТАН

		Обезпечення від огню зол.	с.	Обезпечення від крадіжи з вломом зол.	с.
I.	Власні фонди Товариства	659.767	95	47.027	33
II.	Капітал основний			30.000	—
III.	Фонд обезпеченевий	68.407	57	9.350	—
IV.	Технічні резерви	22.486	80	3.95?	—
V.	Фонд на амортизацію вартости недв.	34.454	—		
VI.	Агенти	21.805	30	6.695	14
VII.	Товариства обезпечень	1.223	30	4.195	87
VIII.	Инші вірителі	220.000	—		
IX.	Невплачені податки й оплати	3.576	19	380	[illegible]
X.	Инші пасива (ріжні фонди)	106.093	12		
XI.	Кавції	431.595	06		
XII.	Фонд пенсійний	11.661	75		
		1,581.071	04	101.610	44

Рахунок зисків і страт за 1936. рік.

Зиски.

		Обезпечення від огню зол.	с.	Обезпечення від крадіжи з вломом зол.	с.
I.	Чистий дохід з майна Товариства	9.942	85	3.161	—
II.	Инші зиски, необняті подрібними рах.:				
	1) ріжниця курсу на варт. паперах з фонду на ріжницю курсу	1.767	49		
	2) відзискані претенсії з давніше відписаних	4.023	05	840	94
	3) з резерви на сумнівні належности	108.102	63		
III.	Білянсовий недобір			7.462	71
		123.836	02	11.467	65

Страти.

		Обезпечення від огню зол.	с.	Обезпечення від крадіжи з вломом зол.	с.
I.	Недобір у звітовому році на рахункові обезпечень	117.515	16	2.811	49
II.	Страта на курсі чужих валют	1.005	09		
III.	Инші відписи й страти, необняті подрібними рахунками:				
	1) відписано з вартости недвижим.	3.548	28		
	2) відписано на резерву на сумнівні належности			8.561	66
	3) ріжниця курсу на варт. паперах	1.767	49	94	50
		123.836	02	11.467	65

Львів, дня 27, травня 1937 р.

ДИРЕКЦІЯ:
Володимир Децикевич, Інж. Юліян Мудрак, Ярослав Колтунюк.

КОНТРОЛЬНИЙ ВИДІЛ:
Інж. Павло Дурбак, Михайло Стефанівський, Д-р Кость Левицький,
Бухгальтер: І. Моров.

Покриття білянсового недобору відділу обезп. від крадіжи з вломом зол. 7.462·71 з капіталу запасного.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.